

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΓΡΑΦΕΙΑ
7 ΛΕΚΑ 7
ΑΘΗΝΑΙ

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ, ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
Γραμματέας επί της δόξης ΔΙΣ ΜΙΤΣΑ ΚΟΡΩΝΙΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΑ: 7 ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ δι' έν έτος Δρ. 80
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 80
ΑΓΓΛΙΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ Δίρα 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ Δολ. 4
ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ Διρέτ. 80

Δι' Εξέμνησι και Τρίμηνοι κατ' αναλογίαν
Δι' συνδρομαί δέον ν' απευθύνονται ως εξής:
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΧ. 1.50

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ Ο ΣΤΙΧΟΣ ΔΡ. 5
ΔΙ' ΑΓΓΕΛΙΑΣ ΙΔΙΩΤΕΡΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ

Η Διεύθυνσις του "Μπουκέτου" μη φειδομένη δαπανών απο-
στέλλει ανεξαιρέτως προς όλους τους συνδρομητάς του "Μπουκέτου"
έν τω εσωτερικῷ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ τὰ τεύχη ἐντός φακέλλου ἐν εἰδει
ἐπιστημον ἐγγράφιον καὶ τοῦτο ἵνα μὴ ὑποκινῆται εἰς φθορὰν καὶ
εἰς ἀπώλειαν. Ἐπὶ τοῦ φακέλλου δὲ εἶναι τυπωμένη ἡ λέξις ΕΝ-
ΤΥΠΛ. Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ εἰς ἀπομακρυνόμενα μέρη τῆς
Ἑλλάδος βιοβίαν συνιστάμεν καὶ ἐγγράφιον συνδρομητὰ εἰς τὴν
"Μπουκέτου" τοῦ οποίου θὰ λαμβάνουν τακτικώτατα.
Πάν ἐργον ἀποστέλλομεν πρὸς δημοσίευσιν δέον νὰ συνοδεύετε μὲ
3 δραχμὰς ὡς ὑπόλοιπον κτίσεως. Ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνεται ὅτι δύνανται.

ΚΑΛΤΣΑΙ ΚΑΛΤΣΑΙ ΚΑΛΤΣΑΙ
ΜΟΝΟΝ ΣΤΗΝ ΚΑΜΕΔΙΑ
ΤΟ ΕΥΘΥΝΣΤΕΡΟΝ ΣΤΟ ΕΙΔΟΣ ΤΟΥ
10 - Άγίου Μάρκου - 10

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ

Θὰ τὰ θεραπεύσῃτε ἀσφαλῶς, ριζικῶς καὶ μὲ τὰς πλέον ὀλιγο-
τέρας ἐπισκέψεις καὶ ἀναδύναντες στὸ Τέλειον Εὐρωπαϊκὸν Ὀδον-
τοιατρίον

ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΛΟΥΓΙΖΙΔΟΥ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΥ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΥ

διπλωματούχου τῆς Σχολῆς Παρισίων ΕΑΡ ἔν τῷ εἰδικῷ ἐπὶ τε-
τραστίαν ἐκπούδαν. Ἐξασκηθὲν εἰς τὰ στοματολογικὰ εἰς
τὰ νοσοκομεία τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ ST. ANTOINE καὶ LARIBO-
SIERE. Ἐργασθὲν ἐπ' ἀρχὴν εἰς ὀδοντοιατρίαν Μασσα-
λίας καὶ Λυώνος. Ἐπαρμόζοντος ὅλας νέας μεθόδους καὶ θερα-
πεύοντος ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν μὲ ἐγγύησιν ὅλας τὰς
παθήσεις τοῦ στόματος καὶ ὀδόντων ἀνοδύνων καὶ ριζικῶς. Ὑ-
πὸ λιτίδας καὶ PRORHEE ALVEOLAIN ἀσφαλῶς καὶ ριζικῶς. Ὑ-
πομαλίας ὀδόντων τῶν μικρῶν παιδίων ἀσφαλῶς καὶ ἐπιστημο-
νικῶς. Σφραγίσας ἐντὸς τῶν πλέον ὀλιγοτέρων ἡμερῶν. Γέφυραι
ὀδοντοστοιχίαι κ. ἄ. ἐφ' ἡμερῶν ἐπιστημονικῶς.

ΔΕΧΕΤΑΙ: 9-12 π. μ. καὶ 3-7 μ. μ. ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει
55 - Ὀδὸς Γ'. Σεπτεμβρίου - 55
2ον πάτωμα

Ἡρὲν Ζορζὲτ μὲ σχέδια μεταξωτὰ εἰς πλου-
σίαν συλλογὴν παρέλαβεν τὸ καϊσέσημα

N. Γ. ΣΟΦΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46

ΝΤΟΚΑΣ

Χειροπωλεστὴν

Ἐπισκεπτήρια, Τυπογραφικὰ ἔργασιαι, Προσκλητήρια γάμων.
5 ΕΥΡΙΠΕΔΟΥ 5

LE PROGRÈS

QUOTIDIEN FRANÇAIS DU MATIN
A SALONIQUE

LE PLUS BU ET LE PLUS REPANDU DES
JOURNEAUX FRANÇAIS PARAISSANT
EN MACEDOINE
PUBLICITÉ PRODUCTIVE

ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ
N. ΣΠΕΤΣΕΡΟΠΟΥΛΟΥ
Ἐπιστημονικὴ ταχιστὴ διδασκαλία
ΑΘΗΝΑΙ - Ὀδὸς Κοραΐ 4

ΑΡΩΜΑΤΑ

Λουσιόν, κρέμαι, πουδρα κ.λ.π.
καλλυντικῶν εἰδῶν πεφημισμέ-
νων Εὐρωπαϊκῶν οἰκῶν εἰς
τὸ Ἀρωματοπωλεῖον
M. N. ΜΑΤΣΟΥΚΑ
Κεντρίη 10. Τηλ. 21-68.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Σφραγίδες ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ Ζερμὴλα Εὐρωπαϊκὸν 7.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ ΑΝΤ. Ι. ΘΡΟΥΒΑΛΑ Ιατροῦ. Ἀκτινο-
σκοπήσεις, ἀκτινογραφίαι, ἀκτινοθεραπείαι. Ἐφαρμογὴ όλων τῶν
μεθόδων ἡλεκτροθεραπείας. Ὀδὸς Σταδίου 51. Ὁραὶ 10-1 καὶ
5-8.

Α. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ, πτυχιούχος χειρουργός, ὀδοντίατρος,
Πειραιῶς 9. (οἰκία Τραχίλη). Ταχέια καὶ ἀνοδύνονς θεραπεία δι'
εἰδικῆς μεθόδου.

ΕΦΘΑΣΕ ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΑΤΟΥ τὸ CREPE RUBBER. Τὸ
CREPE RUBBER εἶναι τὸ γνήσιον καουτσούκ, μόλις ἐξέχεται τῆς
φύσεως. Ἐχει πενταπλασίαν ἰσχύον τῶν ἄλλων πετσιῶν, εἶναι ἐλα-
φρότερον καὶ δροσερότερον. Ὡς ἐπίσης μόλις ἀφίχθηται, θαυμάσια
VEAUX VELOURS CHEVREBAUX VELOURS καὶ πλουσία συλ-
λογὴ Πρωϊνῶν ἀγγραπῶν. Μία ματιὰ στὴ βιτρίνα τοῦ ἀπαι.
ΣΤΑΔΙΟΥ 85.

ΙΩΑΝΝ. Δ. ΖΕΡΒΟΣ Δικηγόρος Ἀθηνῶν-Πειραιῶς καὶ Ἀρ-
πάγου. Πανεπιστημίου 47 (17)

ΙΑΤΡΟΣ ΣΩΤ. Κ. ΛΥΜΠΕΡΕΑΣ. - Διματολόγος Μπου-
μουλῆνας 32. Ὁπισθεν Ἀρχαιολογικὸ Μουσείου.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

"Όσοι ἐκ τῶν μαθητῶν τῶν διαφόρων Σχο-
λείων ἔχουν βιβλία πρὸς βιβλιοδέτησιν, δύν-
ναι νὰ τὰ ἀποστέλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα
καὶ Τυπογραφεία τοῦ "Μπουκέτου", τοῦ ὁ-
ποίου τὸ Βιβλιοδετικὸν τμήμα ἀναλαμβάνει
νὰ τὰ βιβλιοδετῇ μὲ στερεότητα καὶ καλ-
λιτεχνίαν μονυδικήν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ!

27 Ἰουλίου 1924

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

209

... Βοήκε τὴν πόρτα ἀνοικτὴ, ὀρδάνοιχτη καὶ μαῆκε.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Τὸ "Μπουκέτο" εὐχάριστος δημοσιεύει σήμερον τὴν πένθιμην αὐτὴν ρομάντζα
γνωστῷ Ἑλληνοῦ λογιῶν, ἀπεκλειστικῶς διὰ τὸ περιοδικὸν μας γραφεῖσαν).

Εἶναι τὸ στενὸν ἡλιοβασιλεμα, ἡ τελευταία
στιγμὴ ποὺ θὰ ἦσαν μαζί, καὶ ἔχον πάει στὸ μο-
ναχικὸ βόχο ν' ἀποχαιρετισθῶν. Ἐκεῖνος βά-
σταγε τὸ σακκούλι στὸν ὦμο καὶ τὸ ροβδί στὸ
χέρι, κεινὴ οὐτὲ τὸ κόκκινο μαντῆλι εἶχε φορέ-
σει γιὰ νὰ τῆς προφυλάξῃ τὸ κεφάλι ἀπὸ τῆς
νύχτας τῆς δροσιά. Τὸ βουὸν εἶχε μισοσκοταδίσθη
καὶ μόνο ψηλὰ στὸν οὐρανὸ κρεμόταν ἓνα συ-
γνεφάκι μὲ τὴ λάμψιν τῆς φωτίδας καὶ στὸν κάμπο
κάτω, τρεμουλιαστὸ καὶ γλαυκὸ καὶ αὐτὸ, ἀπλό-
νотαν τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ...

Δεξιὰ, πίσω ἀπὸ μιά δίπλα τοῦ βουνοῦ, κα-
πνὸς ἀλαφρὸς βγαίνοντας ἀπὸ τῆς καλύβης, εἶδεινε πῶς οἱ φωτιῆς
ἦσαν ἀναμένοντες τὴν ὥρα ἐκείνη γιὰ τὸ βροδυνὸ φα. Ζερβί, οἱ ἔβλινον
σταυροὶ τοῦ κοιμητηρίου φάνταζαν μέσα στὸ φεγγαρίσιον φῶς. Ἀγκα-
λιάστηκαν σφιχτὰ καὶ ἔκεινος τῇ φίλῃσε πρῶτα στὸ μῆτωπο, ἔπειτα στὰ
μάτια, ὕστερα στὸ στόμα. Δὲν ἐκλάγαν, μὴ στὴ βαθύην σιωπὴν ποὺ ἦταν
γύρω ἀπομονωμένη, ἀκούονταν τῶν καρδιῶν τους τὰ χτυπήματα. Ἀ-
ξάρνα, καὶ ποὺ ἦταν ἔτσι ἀγκαλιασμένοι, ἀπὸ μιά κοιτῆν τὸν ἀγ-
καλιά, ἄρχισε νὰ κελαιδῇ ἐν' ἀηδονί. Τὸ κελαιδῆμα ὁμοῦς ἐκείνο,
δὲν ἦταν σὺν τῶν ἄλλων ἀηδονιῶν, ἀλλὰ περὶ θλιβερό, περὶ τρυ-
φερό, ἐμοιαζε παράπονον ἀπορηγόρητο...

Οἱ δύο ἔρωτευμένοι τ' ἀκούσαν σωπαίνοντας καὶ τὰ δάκρυα
πρόβαλαν στὴν ἀκρὴ τῶν ματιῶν τους καὶ τὸν δύο, καὶ ἄργα, ἄργι
ἐστάσαν στὰ μάγουλά τους. Τ' ἀηδονί σόπασε.

Θὰ μ' ἀγαπᾷς πάντα καὶ θὰ μὲ περιμένῃς ὡς νὰ γυρίσω δὲν
εἶν' ἀλήθεια; εἶπε τότε ὁ νέος.

Θὰ σ' ἀγοπῶ πάντα καὶ θὰ σὲ περιμένω, ἀπάντησ' ἡ κόρη.
Ἀκούστηκε ἀλαφρὸ χτύπημα φτερῶν. Τ' ἀηδονί φτερούργισε καὶ
ἦρθε νὰ καθίσῃ σ' ἓνα δέντρο κοντινέρι τοῦ, στὸ πῶν κοντινὸ
κλαδί, σ' ἐκεῖνο ποὺ βλέποταν καλύτερα. Μ' ὅλο τὸ λίγο φῶς τὸ
εἶδαν καὶ οἱ δύο πῶς τοὺς κίτταζε μὲ τὰ μαῦρα καὶ ζωηρὰ ματάκια
του. Ὑστερ' ἄρχισε πάλι τὸ θλιβρὸ κελαιδῆμα του, πῶς ἀπορηγό-
ρητο ἀπὸ πρῶτα.

Τ' ἀκούς ἐκεῖνο τ' ἀηδονί; εἶπε ἐκεῖνος; κελαιδίαι τὴ λύπη
μας. Εἶναι μόνον τὸς λόγους σου, καὶ θάβῃ νὰ μοὶ τὸ εἰπῇ
ἀν μὲ προδόσεις.

Προτὸν ἔρθη νὰ σοὶ πῇ τὴν προδοσίαν μου, θάβῃ νὰ σοὶ ἂ
ναγγεῖλῃ τὸ θάνατό μου, εἶπε ἐκεῖνη. Ὅταν γυρίσεις ἀγαπημένε
μου, θὰ μ' εὕρῃς ἡ ἐδῶ, ὅπως πάντα, ἡ στὴν καλύβα
τοῦ πατέρα μου, ἢ, ἀν πεθάνω, στὸ κοιμητήριον,
κοντὰ στὴ μάννα μου.

Τ' ἀηδονί ἐβγάλε μιά φωνὴν ψιλή, τρεμουλιαστή,
καὶ πέταξε γρήγορα στὸ βάθος τοῦ λιβαδιοῦ ὅπου
τὸ σκοτάδι ἦταν πῶς βαθύ.
Οἱ δύο ἀγαπημένοι χόρτισαν. Ἐκεῖνος πῆρε τὸ
δρόμον κατὰ τὴ δύση γιὰ νὰ περάσῃ τὰ ψηλὰ βουνά,
καὶ ἐκεῖνη μὲ τὴν καρδιά θλιμμένη, σὺν ἀπὸ χέρι
σιδερόνιο, γύρισε στὴν καλύβα τοῦ πατέρα της.

Πέρασαν χρόνια. Ἐκεῖνος δούλευε, δούλευε, μὰ
δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ τὴν τύχην του, καὶ ἄρχισε νὰ
βαρύνεται καὶ ν' ἀποθυμᾷ περιστερότερον τὴ μα-
κρινὴν του πατρίδα καὶ τὴν ἀνάπτην του ποὺ ἦταν
μακριά. Γιατὶ δὲν τοῦστέλλαν χαρμὰ εἰδοῖσι ἀπὸ
κεῖ κάτω; Τὸν λησμονήσαν ὅλοι λοιπὸν; Κι' αὐ-
τὸν ἄκόμα;...

Βρισκότανε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν μονάχος καὶ κόν-
τευε νὰ νυχτώσῃ. Ἐνοιῶσε στὴν καρδιά μιά πί-

κρα. Ἀξάρνα, μέσα στῆς νύχτας τῆς
σιωπῆς, ἀκούσε μιά φωνή, φωνὴ ἀηδο-
νιοῦ, ψιλή, τρεμουλιαστή.

— Αὐ φωνάει, εἰν' ὁ ταχυδρόμος ποὺ
μοὺ φέρνει νέα ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη μου.

Κοντοῦνισε στὸ δέντρο ποὺ τὸ πο-
κνιτὸν ποὺ βλέποταν καλύτερα τὸ εἶδε
τὸν τῆσάν μὲ τὰ μαῦρα καὶ ζωηρὰ
ματάκια του. Ὑστερ' ἄρχισε νὰ κελαι-
δῇ ἐκεῖνο τὸ λυπητερό, τὸ παραπο-
νετικὸ, τὸ ἀπορηγόρητο κελαιδῆμα, τὸ
ἴδιο τῆς βραδυᾶς ἐκείνης τοῦ χωρισμοῦ.

— Εἶσαι σὺ; Εἶσαι σὺ; Τοῦ φωνά-
ζει. Ἐρχεσαι λοιπὸν νὰ μοὺ εἰπῇς πῶς
αὐτὴ μὲ προδόσας, πῶς σ' ἄλλου τώρα
βρίσκεται ἀγκαλιά; Πῶς στάθηκε τόσο ἐπίσκοπ, ὥστε νὰ πᾶν στὴν
ἐκκλησίαν, ἄλλου νὰ γίνῃ ταῖρι;

Τὸ κελαιδῆμα ἔγινε πῶς λυπητερό, πῶς παραπονετικὸ, πῶς ἀπα-
ρηγόρητο, σὺν τῇ φωνῇ ἀνθρώπου καὶ ἔλεγε:

— Αὐ, ὅχι! δὲν τὴν εἶδα νὰ μῇ στὴν ἐκκλησίαν μὲ φόρεμα με-
ταξωτὸ κεντημένο μὲ χρυσὰ στὸ λαίμδε καὶ στολισμένο μὲ κόκκι-
νες κορδέλλες, ἄλλου νὰ γίνῃ ταῖρι...

...Νὰ τὴν ἀγαπῶν, τὴν εἶδα, στὴν ἐκκλησίαν ἔξ νῆς στὰ ἄσπρα
τυμένεες καὶ πῶς ἂν αὐτὴς ἓνα γέρο νὰ κλαίῃ καὶ ὅλο τὸ χωριό,
ἀντρες καὶ γυναῖκες, ν' ἀπολαύδουνε σὲ μιά μακρινὴν σειρὰ μὲ
λαμπάδες ἀναμένοντες καὶ νὰ κλαίῃ καὶ αὐτοί. Καὶ τώρα ἐκεῖ στὸ
κοιμητήριον, κοντὰ στῆς μάννας τῆς τὸ μνημῆμα, βρισκεται ἓνα σω-
ροῦν ἀπὸ γῆμα νοσοκαμμένο...

Ἐκεῖνος χτύπησε μὲ τὸ χέρι τὸ μῆτωπό του, βαρυναστέναξε
καὶ πῶς ἄλλο. Ἐρρεξε στὸ στήθε, ξαναπῆρε τὸ σακκούλι καὶ τὸ
ροβδί του καὶ ξαναῆκε τὸ δρόμον ποὺ εἶχε καμωμένο ἀπὸ πολλὴν
καρδίαν, γιὰ νὰ περάσῃ ἐκεῖνα τὰ ψηλὰ βουνά ποὺ ἦταν κατὰ τὴ δύση
τοῦ χωριοῦ του.

Περπάτησε, περπάτησε, περπάτησε. Ὅταν ἐφθάσε ἦτανε βράδυ,
ἡ καμινάδες κάπνιζαν, τὸ γλομὸ τοῦ φεγγαριοῦ φῶς ἀσήμονε καὶ
πάλι τοὺς σταυροὺς τοῦ κοιμητηριοῦ, ὅπως ὅταν ἀποχαιρετιόταν
γιὰ τελευταία.

Πῆγε στὸ κατώφλι τῆς καλύβης τοῦ πατέρα της καὶ χτύπησε
τὴν πόρτα ποὺ ἦταν βαρεῖα κλεισμένη. Χτύπησε
δύο φορές ἄκόμα, μὰ κανεὶς δὲν τ' ἀπάντησε, χτύ-
πησε καὶ πάλι καὶ φωνάει μὲ τ' ἀνομὰ τοὺς τὸν
πατέρα καὶ τὴν κόρη:

— Ποῖονε ἔπῃς, καλὲ ἀνθρώπε; ρώτησε μιά
γειτόνισσα, μισανόγοντας τὸ παράθυρό της. Ἡ
κόρη πέθανε καὶ ὁ πατέρας ἐφυγε στὰ ξένι...

Ἐκεῖνος δὲ ρώτησ' ἄλλο καὶ τραβήχτηκε. Πῆ-
γε στὴν ἐκκλησίαν, μὰ ἡ πόρτα ἦτανε μανταλω-
μένη.

Σὺν πέρασ' ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ πρεσβυτέριον, φά-
νηκε μπροστὰ τοῦ τοῦ κοιμητηριοῦ ποὺ ἦσαν καὶ
σιωπηλὸ φωτίζονταν ἀπὸ τῆς ἀδύνατης ἀκτίνας
τοῦ φεγγαριοῦ. Κατέβηκε. Βοήκε τὴν πόρτα
ἀνοικτὴ ὀρδάνοιχτη καὶ μαῆκε. Ἀπὸ ἔκτα μὲ λίγα
βήματα, τὸ πρῶτον πρῶτον ποὺ εἶδαν τὰ μάτια
του, ἦταν μιά ἀξίνα, ἡ ἀξίνα τοῦ νεκροθάφτη.
Τὴν πῆρε στὰ χεῖρα καὶ τραβήκε μπρὸς.
Γινώριζε τὸ μνημῆμα τῆς μάννας τῆς ἀρραβω-

νιστικιάς του, γιατί πολλές φορές είχε πάει μ' αυτή σ' αὐτὸ γιὰ νὰ προσευχηθῶν.

Σταμάτησε μπροστὰ στὸ σωροῦλι ἀπὸ τὸ νισκαμένο χῶμα, μὰ λιποθύησε, τοῦπεσε ἀπὸ τὰ χέρια ἡ ἀξίνα κι' ἔπεσε κι' ὁ ἴδιος γονατιστὸς πάνω στὴ γῆ.

Ἐκλαίγε, ἔκλαίγε μ' ὅσα δάκρυα εἶχε· ἔπειτα ἔσκυψε στὸ νιόσκαρο χῶμα, ὡς πού τὰ χεῖλη του ἀγγίζαν τὴ γῆ καὶ κάλεσε τὴν ὁμορφονιά μὲ τ' ὄνομά της.

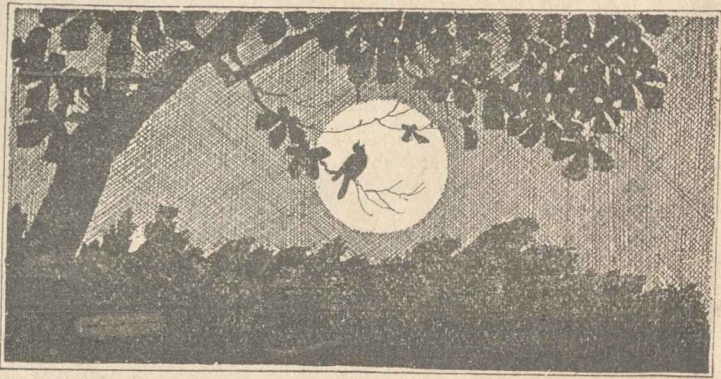
Στὴν ἀρχὴ τὴν καλοῦσε σιγά, σιγά, ὕστερα τ' ὄνομα ἐκεῖνο τ' ἄρεσε νὰ τὸ λέη, τοῦ φάνηκε πὼς μποροῦσε νὰ ξυπνήσῃ τὴν πεθαμένη, πὼς θὰ τὸν ἀκούει καὶ θὰ σηκώνεται καὶ τότες δυνάτ' αὐρά, τὸ φώναζε πολλές φορές μέσα στὴν ἀγκαλιά της νύχτας. Τὸ φώναζε καὶ τὸ βουνό, τὸ λιβάδι, ὁ κάμπος τοῦ κοιμητηρίου ὁ βαθύς, οἱ ξύλινοι σταυροὶ τ' ἀντιλαλοῦσαν.

Ἀπάντησέ μου! Ἀπάντησέ μου, φώναζε καὶ παρακαλοῦσε σὺν τρελλός.

Ἀξάρνα μιά φωνὴ φιλή—φιλή βγήκε ἀπὸ τὸ σωροῦλι μέσα κι' ἀκούσε νὰ μοι ροιμοῦρουν τ' ὄνομά του.

— Εἰς' ἀλήθεια πεθαμένη; Γιατί νὰ πεθάνης; Ζωντανὴ ἔπρεπε νὰ μὲ περιμένης. Ἐγὼ ὑπόμεινα τὸ χωρισμό γιὰ νὰ γυρίσω μιά μέρ' νὰ μοὶ δώσης τὴν ἀγάπη σου τὸ φιλή. Τὸ θέλω! δὸς μου τὸ τὸ φιλή τὴν ἀγάπη σου!...

Στὴ σιγαλιά της νύχτας, στὸ χῶμα τοῦ φεγγαριοῦ φῶς, κι' ἀ-

νάμεσ' ἀπὸ τοὺς ξύλινους σταυροὺς ἀκούστηκε τότες ἡ φιλή, φιλή φωνὴ της νὰ λέη:

— Ἐγὼ πέθανα, σὺ όμως νὰ μὲ λησμονήσης, νὰ παρηγορηθῇς καὶ νὰ ζήσης. Τὸ ἐπιθυμῶ καὶ σὲ παρακαλῶ, μὴν ἐπιμένεις, τὴν ἀγάπης τὸ φιλή δὲν μπορῶ πιά νὰ σοὺ τὸ δώσω. Στὰ δικά σου χεῖλη, ποὺ ἀνδρὸς εὐωδιάζουν, εἰς' ἡ δροσιά της ζωῆς, ἐνῶ τὸ στόμα τὸ δικό μου μυρίζει χῶμα καὶ τὰ σκουλικά τὸ φιλοῦν.

Μιά ἄλλη θὰ σοὺ τὸ δώσω τὸ φιλή τὴν ἀγάπη, καλέ μου...

... Φορὸς πάντα στὸ δάχτυλό μου, καλέ μου, καλέ μου... καὶ τὸ δάχτυλό μου λύνει ὁλόενα. Πάρτο καὶ δὸς το σὲ μὴν ἄλλη καὶ πὲς της νὰ παρακαλῇ καὶ γιὰ μένα...

... Ἐχε γιὰ! Πήγαινε κι' ἄφησέ με νὰ λυθῶ στὸ μνήμά μου, μόνο θυμὸ νὰ παρακαλῇς γιὰ μένα!

Ἐκεῖνος ἀκούσ' ἕνα, ἕνα τὰ λόγια αὐτά, ὅπως τὸ ξερό χῶμα ρουφάει τὴ σταλαμυτιὰς τῆς ψυχῆς. Ὑστερὰ τοῦρθε σὺν τρελλῶ, σὰ μανία. Πῆρε στὰ χέρια τὴν ἀξίνα καὶ σκάφτοντας, σκάφτοντας βόηκε σὲ λίγο τὴν κάσσα καὶ τὴν ἐσκέπασε.

Οἱ φῶρες τοῦ φεγγαριοῦ ἀγτίδες χυθὲν καλὸδρόμο εἰς κι' ἀπαλὰς νὰ χαῖδεσθον τὸ χῶμα τῆς πρόσωπο μὲ τὰ μισολυμένα χεῖλη. Στὸ ἀρρωστημένο κι' ὀρθὸ φεγγαρίσιο φῶς ἔλαμψε κι' ἄστραψε στὰ χέρια τῆς πεθαμένης καὶ τὸ δαχτυλίδι τοῦ ἀρραβώνα.

Ἐκεῖνος ἐμπετῆσε μιά φωνή:

— Θέλω νὰ σὲ φιλήσω! Θέλω νὰ σὲ φιλήσω! κι' ἔπρεσε μέσ' τὸ μνήμα φιλοντῆς τὴν...

Δὲν ξαναβγήκε ἀπὸ κεῖ.

Καὶ τὸ ἀηδὸνι πῆγε καὶ κάθησε στὸ κοντινότερο δέντρο, στὸ κλαδί ποὺ περισσότερο βλέπονταν, κι' ἀπ' οὗ ἐβγαλε μιά φωνὴ βασταχτή, φιλή, τρεμουλιαστή, ἀρχίνας ἕνα κελιάδιμα, ποὺ ποτὲ δὲν ἀκούστηκε πὺ λυπητερό, πὺ παραπονετικό, πὺ ἀπαρηγόρητο...

ΠΑΥΛΟΣ Ν...

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

Ἡ πόλις Χαλκίδος ὀνομάσθη εἰσι ἀπὸ τὰ περίε της πολυπληθὴ χαλκουργεῖα κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὁπόθεν ἐξωρῶσσοτο ἀφθονὸς χαλκός. Δὲν τοῦτο εἶχε καταστῇ ἡ Χαλκὶς τὸ κέντρον τῆς μεγάλης Βιομηχανίας. Τὸν μεγαλὴν, ὡς τὸ Μέγας Ἄλ ξανδρὸς ἐστειλεν ἐπὶ τόπου πρὸς ἐπιστάσιον τὸν Κράτητα.

Εἰς τὸν δῆμον Πάλλης τῆς Κεφαλληνίας, κοντὰ στὸ χωρίον Χαλκίται, μιὰ μῆσις ὥρ' ἡ μὰ ἀπὸ τὸ Ληξούρι καὶ στὴν περιοχή ὅξ' ὑπάρχει ἕνας τεραστίος ὀγκόλιθος, σὺν βράχος μεγάλος, ὅστις κινεῖται διαρκῶς μόνος τὸν ἐκ δεξιὸν πρὸς τὰ ἀριστερά!...

Ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν πρῶτοι οἱ Φοίνικες ἐπεδίδθησαν εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν μετάλλων, τὰ ὁποῖα ἐξήγον ἐκ τῆς Ἑλλάδος κυρίως, τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Πορτογαλίας καὶ τὰ μετέφερον εἰς τὴν Τύρον. Η ΜΑΖΩΧΤΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΝΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Ο ΤΡΥΠΟΦΡΑΧΤΗΣ

Γ.

Πρῶτ'. Ἀνέβ' ἰνα ταῖς σκάλες τῆς Καταδιώξεως ἀκούοντας τὸ θόρυβο ποὺ γινότανε ἀπάνω. Ἐνα Χτάπ! Χτάπ! ἤχουτο ἀκούγοντας καὶ κατόπιν κῆτι σὰν γουλιόμοις εὐχαριστήσεως.

Μπῆκα στὸ γραφεῖο καὶ βρέθηκα πρὸ μιάς σκηνῆς ποὺ μοὶ ἀνακάτωσε τὰ νευρά...

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Καταδιώξεως, ἕνας γερόλυκος ἀστυνομικός, μὲ πραγματικὴ ἀξία, ἰδιοφυῖα ἀστυνομική, ἀλλὰ καὶ σκληρὴ καρδιά, εἶχε τοποθετηθῇ στὴ σειρὰ μερικῶν λοιοδύτης—ἀντρες ὡς καὶ πᾶν, μουστακαλῆδες—καὶ τοὺς ἐσκαμπίλιζε. Χτάπ! Χτάπ! Χτάπ!...

Ὅπως προανέφερα τὸ θέαμα αὐτὸ μὲ πείραζε στὰ νευρά. Ἡ μὴν κῆντα ἐναντίον τοῦ ξύλου, ἀν καὶ κατὰ βάθος τὸ θεωρῶν μοναδικὸν μέσον συνεννοήσεως, τιμωρίας, ὑποταγῆς τῶν ἀπογόνων τοῦ Περικλέους. Ὅπως δὲ ποτε ἐπενέβην στὴ περιστάσει αὐτῇ, ἔσσυρα τὸν ἀρχηγόν τῆς Καταδιώξεως πρὸς τὸ διαδρομὸ καὶ παραπαθῆνα νὰ τοῦ ἀποδείξω ὅτι, τὸ ξυλοκοπεῖν εἶνε βάρβαρον, μὲ σαυνικόν, ἀπάνθρωπον!

Ὁ ἀστυνομικὸς γερόλυκος ἐξαγογγέλασε, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἔρει πολλά, ξανάστειλε τὸ γροῦπ τῶν λοιοδύτων στὸ κρατήριον, ἐκάθησε πλάι μου στὸν καναπέ κι' ἄρχισε νὰ μοὶ διηγείται:

— Ἐχεῖς δικὸν ἀσφαλῶς ἔχεις δικήν, τὸ ξύλο εἶνε βάρβαρον καὶ ἀπάνθρωπον. Μάθε όμως, φίλε μου, συναφῶς καὶ τοῦτο: Τὸν Ἕλληνα λοιοδύτη δὲν θὰ τὸν σωφρονίσῃς ποτὲ μ' ἄλλο ὄργανον ὅλεις νὰ τὸν τρομοκρατήσης, νὰ τὸν φέρῃς σὲ θεογνωσία, νὰ γλυτώσης ἀπὸ αὐτόν; Ἀφῆσε κατὰ μέρος ταῖς προδοτικαῖς θεωρίαις καὶ δέρενε τον! Ὁ Ἕλληνα λοιοδύτης εἶνε ἀδιόρθωτος, δὲν ἔχει μετέσσω...

Ὁ πάλαι ποτὲ Τρυποφράχτης ὑπῆρξεν ὁ ἀντ' αὐτῶν ἀστυνικὸς τύπος ὁλοῦν αὐτῶν...

— Ὁ Τρυποφράχτης; ρώτησα.

— Ναι, ὁ Τρυποφράχτης. Ἦταν ἕνας διαρρήκτης ἐπικίνδυνος. Εὐτυχῶς λίγο καιρὸ εἴχαμε ἡγουάσει ἀπ' αὐτόν. Ἦταν στρατιώτης στὴ Καβάλλα. Ἐστὶ νόμιμα τοῦλάχιστον, δταν ἕνα ἀπόγευμα μοὶ τὸν κοβάλλησαν ἐδῶ τὰ θογγὰ μου.

— Βρὲ! Τρυποφράχτης, τοῦ λέω μισογελώντας, τὴσκαρὸς μαζὶ; Λιποτάχτης; Καλὰ ποῦρθε λοιπόν. Ἐχομε μαζὶ καὶ κάποιον παλὸ λογαριασμό...

Δὲν χάνει καιρὸ αὐτός, πέφτει στὰ πόδια μου κι' ἀρχίζει τὴν κλῆση. — Ἀμὸν κύρ' μοῖραρε, ὁ Θεὸς νὰ στὸ πλερώσῃ, ἀφῆσε με νὰ γυρίσω στὸ σῶμά μου. Ἡρῶα νια! ἦταν ἀρρωστητὴ ἡ μάνα μου καὶ σήμερὰ θάφηναι, δὲν μ' ἐξήρξεν ἀκόμα ἀλιποτάχτης, μὰ θὰ μὲ κηρῶναι, ἀν με κρατήσης, ἀμὰν λυθῶσιν με!...

Καμμία σοβαρὰ πρᾶξι δὲν τὸν ἐβάρυνε. Σκέφθηκα λοιπὸν νὰ τὸν ἀφήσω. Ἦμωνα στὴς καλαῖς μου κι' ἐκαμα κῆτι ποὺ δὲν τὸ πολυσυνήθαι νὰ τὸ κάνω. Τοῦ λέω:

— Θὰ φύγῃς σήμερὰ, ἀν σ' ἀφήσω;

— Ναι, σήμερὰ, μοὺ λέει.

— Καλὰ, πῆγαινε, εἰς' ἐλευθερίαν.

Ξαναγονατῇ ζεῖ τότε κάτω, μοὶ φιλεῖ τὰ πόδια, κλαίει ἀπὸ συγκίνησι.

— Πᾶν κατευθεῖται στὸ Περαιά, μοὺ λέει.

— Αἴντε στὸ καλὸ... Καὶ τοῦ βάζω κι' ἕνα τάλληρο στὸ χεῖρ γιὰ χαρτίλινι. Φεύγει δλο εὐχὲς κι' εὐχαριστίες. — Ψιτ! λέω ἑμῶς: ἕνος μυστικοῦ μὲ πολιτικὸ ἀπὸ τοὺς ἀνδρας μου, γιὰ παρακολούθησέ τον αὐτὸν νὰ δῷς πού θὰ πῇ...

Πέρασε μιά ὥρα, δύο. Εἶχα δι' ἄμφορες ἀσχολίες καὶ λησμονήσας σχεδὸν τὸ Τρυποφράχτη. Εἶχε βραδυάσει. Ὁ ἀν' ξαφνὰ ἀνέβηκε ἡ πόρτα καὶ νὰ μπρὸς μου ὁ μυστικὸς μου κουβαλώντας πῆσε τὸ Τρυποφράχτη.

— Βρὲ τί τρέχει; ρωτῶ...

Βουβὸς ὁ Τρυποφράχτης, σὰ λαδωμένος πινικτός.

— Τί τρέχει; μοὺ λέει ὁ μυστικὸς μου. Νά, τὸν παρακολούθησα αὐτὸν ἐδῶ...

— Καὶ ποὺ πῆγε; Στὸ Περαιά, ἐστὸ βαπόρι;

— Τί λέτε ἐκεῖ κ. προϊστάμενε; Ποῖον Περαιά, πειδ βαπόρι;

Τρυπῶσε σὲ μίαν σπηλιά πίσω ἀπ' τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸν ἐπῆσα νὰ λιμὰ ἡ ἐν ἀντικλεῖδι, γιὰ νὰ τὸ χρησιμ. ποιήσῃ ἀπὸψε!...

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σοὺ πῶ περισσότερα, φίλε μου. Αὐτοὶ εἶνε οἱ λοιοδύτης μας. Ἀδιόρθωτοι!...

Ἐγὼ λοιπὸν δίχην νὰ χτυπῶ;

— Ναι, ἔχεις, μοὺ φαίνεται πὼς ψυθίρῃσαι τότε, ἔγω ὁ πρῶτος τῶν ὁ πεπολιτισμένους, ὁ φιλόδοξος!...

Στὸ πρῶτος: ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ

ΧΑΡΗΣ

Στὸ πρῶτος: ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ

Στὸ πρῶτος: ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ

Στὸ πρῶτος: ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ

Στὸ πρῶτος: ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ

Στὸ πρῶτος: ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ

Στὸ πρῶτος: ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ

Στὸ πρῶτος: ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ

Στὸ πρῶτος: ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ

Στὸ πρῶτος: ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ

Στὸ πρῶτος: ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ

Στὸ πρῶτος: ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ

Στὸ πρῶτος: ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὸ νέον μεγάλο ξενοδοχεῖον τοῦ Κεφαλαριοῦ, τὸ βράδυ, μὲ τὰ πελῶν: παράθυρα, καταφώτιστον, μεγαλοπρεπὲς σὰν παλάτιον τουκάλε, ἴσως αὐτὸ συντελεῖ ὥστε καὶ οἱ παραθερίζοντες ἐκεῖ νὰ ἔχουν σοβαροπρέπειαν καὶ ὕψη δουκισσῶν καὶ δούκων.

— Μεταξὺ τῶν παραθερίζουσῶν, μίαν κομποτάτ' Ἀθηναία, τῆς ὁποίας αἱ καλαίσθητοι τουαλέττες ἀπασχολοῦν ἰδιαίτερως τὰς κυρίας.

— Εἰς τὸ γεῖμα ποικίλλει τὸ θέαμα, διότι προσέρχεται καὶ γεμῆται ἐκεῖ καὶ κόσμος ποὺ δὲν παραμένει στὸ ξενοδοχεῖον.

— Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Κηφισίας δίδονται συχνὰ καὶ συναντήματα. Ὅσον οὕτω θὰ δοθῇ συναντήματα καὶ πρὸς γυναικας ποὺ συμπεριλαμβάνει τῆς τελευταίας συνθέσεως τοῦ σπιριτουοῦς ντιέξ κ. Ἀττίλ Τριανταφύλλου.

— Ἡ πρώτη τῆς Δεσποινίδος Κορίνας Ροζέττ' Τριανταφύλλου, εἶνε ἑξαιρετικὴν ἐπιτυχία. Καθ' ἐμφανίσεώς της καὶ ἐμφυγον χροκὶ τῆς Βογκίς. Στὴν πρώτην, μίαν τουαλέττα ἀπὸ ταφτὰ μαυρὸν, εἶδος στυλ, ποὺ κατέληγεν σὲ μοδερνὸν γαρνιρῶμα ἀπὸ λευκὰ περὰ (ντεφρὲξ) καὶ μίαν καὶ ἀφθίστου chic, γαρνιρισμένη μὲ στενωτάτην μπάνταν ἀπὸ ῤιμάν.

— Στὴν δεύτεραν, τουαλέττα ἀπὸ κρεμ-ντ-σιν λευκὸ μὲ ροζ κλαδιά, γαρνιρισμένη μὲ πλίσσὲ ροζ, μικρὸ καπέλακι εἶδος καμ-μυρῶλε, γαρνιρισμένο μὲ ροζ τριαντάφυλλα.

— Στὴν τρίτην, κρεμ-ντ-σιν λευκὴ μπλουζά, πλίσσὲ φρούστα λευκὴ, καὶ ἕνα βαθύχρσο γαλόνι στὰ μαλλιά τῆς συνδιαζόμε-νὸν μὲ τὸ χῶμα τῶν μαλλίων της.

— Ἀποκαλύπτει καὶ ἕνα ἐνδι. ἑφρόν μυστικόν ὅτι αἱ τῶν καλαίσθητες καὶ ἀριστο-τεχνικὲς τουαλέττες τῆς Δεσποινίδος Τριανταφύλλου, ὁφείλονται εἰς τὴν ἑξαιρετικὴν καὶ δαιμονίαν ραπτικὴν ἱκανότητα τῆς χαριτωμένης καλλιτέ-χνιδος.

— Προχθὲς ἡ κατὰ τὴν Πέμπτην δεξιῶσις—χορὸς—γαράντων πᾶσι παρὰ τῶ κ. καὶ τῆς κ. Α. Ἀλεξαν-δρῶν, εἶχε τὴν ἐξῆς ἑξαιρε-τικὴν ἀτραξιὸν: τὴν ἐπ' ἀνδρὸν ἐξ Ἑλβετίας τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς τοῦ ἐκλεκτοῦ οἰκοδομητοῦ Δεσπο-νίδος Λίας Ἀλεξανδρῶν, ἧτις ἐφοί-τῳσε σὲ ἕνα ἐκ τῶν ἀριστοκρατι-κῶν σχολείων τῆς Ἑλβετίας.

— Ἐνας τύπος ἰδιωνικῆς ξανθῆς καλλονῆς, σὰν ἐμφυγον παστέλ, πλαι-σιωμένη μὲ μίαν τοῦλην ὀπαλοερῶδιν ἑσάρπαν καὶ τουαλέτταν βαθύχρσο ἀπὸ κρεμ μεταξὺν βαθύχρσο μὲ δαντέλες ὁμοόχρω-πες, θαύμα ἰδεσθῆ!...

— Μεταξὺ τῶν κεκλημένων ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δεληγιάννη μὲ τουα-λέττα κατακόκκινη ζωρῆττ' ἐκασπῶν, ἡ κ. Σκαναβί, τουαλέττα ζωρῆττ' βερ-ἀμάντ μὲ περὶ ὁμοόχρωμον, ἡ κ. Ε. Σταθάτου τουαλέττα λευκὴν τοῦλην λευκῆ. Ἡ δὲ Φερντίνου μὲ τουαλέττα ροζ τοῦλην, ἕνα ἐμφυγον τριαντάφυλλο. Ἡ Δεσποινὶς Νίνα Δημητριάδ' ἐξ Ἀλεξανδρείας μὲ τουαλέττα κρεμ ρομαῖν φρι-στικὴ καὶ περὶ ὁμοόχρωμον.

— Καθημερινῶς ἀναχωροῦν Ἀθηναῖοι διὰ Παρισίους καὶ εὐρω-παϊκὰς λουτροπόλεις. Μεταξὺ αὐτῶν ἡ κ. Κρίνου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Α. Ἀποστολίδη, ἡ κ. Δ. Σκαρραμαχᾶ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δεληγιάννη, ἡ κ. Ε. Ἀθανασοῦ, ἡ κ. Παπαστεφάνου, ἡ Δεσποινὶς Ἀντωνίου.

— Ἐπανέλθουσιν ἐκ Παρισίων ἡ κ. καὶ Δις Ρετσίνα καὶ ἡ Δις Διαμαντοπούλου.

— Ἀφίχθη ἐκ Κάρου μίαν γοητευτικὴν Ἀθηναία, ἡ κ. Μ. Χέλμη.

— Στὴς Σπέντσας ἑξαιρετικὴν κίνησις φέτος Καθημερινῶς διορ-γανώνονται ἐκδρομαὶ ἐξοχικαὶ καὶ λεμβοδρομικαὶ. Τὸ Ποσειδώνιον ἡλῶσεν ἐκλεκτὸν Ἀθηναϊκὸν κόσμον. Μεταξὺ τῶν ἐκεῖ παραθε-ρίζουσῶν, αἱ Κυρία καὶ Δεσποινίδες Σταίικου, Μεταξῶ, Λαβίδου, Καλβοκορῆς, Θεοχάρη, Σωτηριάδ' κλπ.

— Νέα μόδα ἐπικρατεῖ τελευταίως εἰς τοὺς κοσ. ικοὺς κύκλους καταρτίζονται φιλικὰ συντροφίαι καὶ κάθε βράδι φέρονται βόλτα ὅλα τὰ ἐξοχικὰ ἀθηναϊκά καὶ παρὰ θιν ἄλλος ντάνου, συναγινώ-σκονται ποια συντροφία θὶ κατωρθώσῃ νὰ μεταβῇ σὲ ὅλα καὶ τὴν ἰδια βραδεῖα!

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν πώλησιν τοῦ «Μπουκέτου» ἐν Νέῳ Ὑόρκῳ, Σιάγκῳ, Βοστώνῃ, Οὐάσινγκτον καὶ εἰς ἄλλας πό-λεις τῆς Ἀμερικής. Ἀπαράιτητος ἡ προκαταβολή.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

A. X.

Ἐνα προφίλ ποὺ θυμίζει ἀριστοτεχνικὸν καὶ καλὴ γλυπτόν ἀρ-χαῖον «Καμέ». Ὅταν ἦλθε γιὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάν-δρειαν, ἦτο μόλις 17 ἐτῶν καὶ παραθέρ-ξε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Μελά στὴν Κηφισιά. Ἡ παρουσία της ὑποκινῶσε συναγερμὸν θαυμασμοῦ.

Μετά δὲν ἐπὶ ἐνυμνηθῆ πλουσιώτατον καὶ ἐκλεκτὸν συμπαντήριόν της καὶ ἐγκατεστάθησαν στὰς Ἀθήνας. Ἐκτάκτως κοσμικὴ, δὲν λείπει ἀπὸ καμμίαν ἰδιωτικὴν συγκέντρωσιν καὶ γίνεται ἀντικειμέ-νιον θαυμαστικῶν ἐκδηλώσεων. Τῆς τουαλέττες της, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἐκτάκτως ἁπλές, χαρακτηρίζει ἕνα γούστο ἐκλεκτόν, ἀλλὰ διαφί-νεται μίαν προσπάθειαν νὰ περνοῦν ὅσον τὸ δυνατόν πλέον ἀπαρτή-ρητες. Ἐνῶς τύπος γυναικὸς μάλλον ἀνεξήγητος ὑπὸ ἐποχὴν κο-κεταρίας, γυναικισμοῦ καὶ φιλαρκεστικῶς δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ κανεὶς ἂν εὐχρηστικὰ σὲ κομπλιμέντα, ἂν δέλεται γιὰ ἐκδηλώσεις ἄρσεως, ἂν κολλοκείται ἀπὸ ἐνδείξεις ποὺ τείνουν σὲ φέρετ. Ἐνα αἶνιγμα. Μία γοητευτικὴ σφίγξ. Καὶ αἱ πλέον σχετικαὶ τῆς φίλει, δὲν εἶνε βέβαιαι ἂν τὸ ὠραῖοτατον αὐτὸ πλάσμα ἀγαπᾷ ἐνδοσυσταίεται, εὐχαριστεῖται, λυπεῖται, ἐνδιαφέρεται, σκέπτεται, μεγαλοχρεῖ, ἂν ἀκμῇ εἶνε πολὺ ἢ ὀλίγον ἐξυπνῇ. Ἄν εἶνε ἀφελὴς ἡ σόμπα. Μόνον ἡ ὠραί-οτης της διασαφρίζει ἐντονότατα. Τελευταίως ἔχομε τὰ μαλλιά της ὀ-λά γκαρσόν καὶ ἔχει ὕψος θρυλικὸν ἐφθβου. Τακτικώτατον διασάφτες μετὰ τοῦ συζύγου της—σὲ πρεμιέρες θεάτρων, καὶ τῶν χωριωτέρων ντάν-σιν, συμπεριλαμβάνονται εἰς τὴν

παρέαν τῶν Ἀθηναίων. Φετάρ.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ.

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΓΑΜΟΙ

Ὁ ἐν Cleveland, Ohio τῆς Ἀμερικῆς ὁμογενὴς ἐξ Ἀργα-λῆς Βόλου κ. Τηλέμαχος Γραμμένος καὶ ἡ χαριτόβητος Δε-σποινὶς Μαρία Ἀντωνίου Κεραλ

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ζερμπέρ, ένας κύριος μεσόκοπος, με πρόσωπον τραχύ από της δοκιμασίες του βίου. Από του θανάτου της σύζυγού του, κατοικεί εις μοναχικήν ιδιοκτησίαν του, πλησίον εις τὸν Μάρνην.

Ιωάννα Ζερμπέρ, κόρη του δεκαπενταετίας.
Τερσί, ὁ μόνος φίλος πού διέτησεν ὁ Ζερμπέρ καὶ πού ἐργάζεται μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν του γὰρ τὸν βλέπει. Φιλοξενεῖται ἀπὸ τὸν Ζερμπέρ ἀπὸ τὴν προτεραιάν. ἔχον ἐνάμιον χρόνον νὰ ἰδοῦν. Μετὰ τὸ πρόγευμα ἔμειναν μόνον, καὶ ἀπολαμβάνουν τὸ θέαμα τῆς κοιλάδος καὶ τοῦ ποταμοῦ.

Ιωάννα, (ἐρχεται εὐθυμῶν, κόκκινη ἀπὸ τὸ τρέξιμον).—Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ κήπου!... (Σὺν πατέρα της) Κῦττιζε, μπαμπά, ἀπὸ χθὲς μετὸν ἥλιον, ὅλα τὰ γαρύφαλλα σου ἀνοίξαν.

Τερσί, (γυμνωμένος, σὴν Ἰωάννα).—Ἄν ἦμουν ζωγράφος, θὰ σὰς ζωγράφιζα σ' αὐτὴ τὴ στάσι, μετὰ τὰ ξανθὰ σὰς μαλλιά σκορπισμένα ἐπάνω στὰ ἄνθη. Ἐξέρετε οὐτοὶ ὅλο καὶ ὁμορφαινέτε μικροῦλα Ἰωάννα!

Ζερμπέρ, (πὺν τὸ πρόσωπόν του ἔξαρνα γίνεται τραχὺ καὶ αὐστηρό).—Δὲν λένε τέτοια λόγια στὰ μικρὰ κορίτσια, καὶ μάλιστα σὲ κείνες πού δειχνουν τάνιστὴν τὴν φιλαρέσκεια...

Ιωάννα, (πὺν σβῆναι Μῆβα δὴ τῆς ἡ γὰρ).—Μπαμπά... συγγνώμην... Δὲν εἶχα στὸ νοῦ μου... Ἦρθε γὰρ νὰ σοῦ δείξω αὐτὰ τὰ ἄνθη...

Ζερμπέρ (ἀπότομα).—Γιατὶ τάκοιες;...
Ιωάννα.—Γὰρ νὰ σοῦ τὰ γέφυ. Ἐξέρω πὺς σ' ὀρέσει νὰ ἔχῃς ἄνθη στὸ σαλόνι.

Ζερμπέρ.—Ἦταν καλύτερα νὰ ἔμειναν στὴ θέσι τους... Ὅταν εἶναι πολλὰ, ὅς κόβονται... ἀλλὰ τὰ πρῶτα!

Τερσί.—Μὴ τὴ μαλ' ὀνειδίσῃς... Τόκαμε γὰρ νὰ σ' εὐχαριστήσῃς... Ἄλλως τε ἐγὼ φταίω μετὸν κοπιμένο πού τῆς εἶπα... (Στὴν Ἰωάννα). Φίλησε τὸν μπαμπά σου... Ἐλα.

Ζερμπέρ (παγερός, δέχεται διστακτικὸς τὸ φίλ πού τοῦ δίνει ἡ κόρη του. Ὑστερὰ τὴν παραμερίζει).—Καλὰ... πῆγαινε νὰ παίξῃς!... (Ἐκείνη γυρίζει πίσω, ἐνὺ καταπνίγει μετὰ δυσκολία ἕνα στεναγμό). Τί εἶπες;...

Ιωάννα (πὺν αἰσθάνεται τὰ μάτια της νὰ βουρζώνουν).—Μὰ τίποτε, μπαμπά... πάω... νὰ παίξω.

Ζερμπέρ (Μανιώδης, ἀφοῦ ἐκείνη ἐφυγε).—Πανομοιάζουν τῆς μητέρας της... Δελεασμός καὶ ὑποκρισία!

Τερσί (ἀνεπιφυλάκτως).—Εἰσαι ἄδικος, (Ἀπότομος χειρονομία τοῦ Ζερμπέρ).—Ναί, ἄδικος... Ὡ! τ' ἀγριεμένα μάτια σου δὲν θὰ μ' ἐμποδίσουν νὰ εἶπω ἐκεῖνο πού σκεπτόμαι...

Καὶ ἀπὸ χθὲς, ἀφ' οὗτο σὰς ξαναεἶδα καὶ τοὺς δύο, ἐκείνη καὶ σένα, σκεπτόμαι πολλὰ. Ἐγείνε χαριτωμένη, ἡ κόρη σου.

Ζερμπέρ.—Ναί, ναί. Ὡ! στὸ κορμί, δὲν ὀ' ἀργήσῃ νὰ σχηματισθῇ γυναῖκα! Ὅσο γὰρ τὸ μυαλό... γὰρ τὴν κρίσι...

Τερσί.—Πιστεύω οὐτι ἐχει ἐπίσης προσδόνση. Τὴ μεταχειρίζεσαι σὰ μικρὸ κοριτσάκι. Σ' αὐτὴ τὴν ἀδικεῖς.

Ζερμπέρ.—Δὲν ὑπόσχεται μεγάλα πράγματα, ἀκουσέ με.

Τερσί (μετ' ὀνεί).—Καὶ ἐγὼ σοῦ λέω αὐτό, ποτὲ δὲν ἀγάπησες τὴν κόρη σου.

Ζερμπέρ (μετ' ὀνεί).—Δὲν τὴν ἀγάπησα;... Ὅταν γὰρ χάρι διὰ τῆς ἡθῆς νὰ ζήσω ἐδῶ στὴ μοναξιά, μετὰ τὴν προδοσίαν τῆς ἑλεεινῆς μητέρας της;...

Τερσί.—Ἀφῆσέ τὴν ἡσυχίαν τὴν μνήμην τῆς μακαρίτισσας... Ἀπέθανε... ἔξι σάθη.

Ζερμπέρ.—Καλὰ, μὰ, ἐπὶ τέλους, ἂν ἦρθε καὶ ἐκλείσθηκα ἐδῶ ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια, τόκαμα γὰρ νὰ ἐπιμεληθῶ τὴν ἀνοτροπή της, γὰρ τὸ καλὸ της.

Τερσί.—Ὅχι ἡρθε ἐδῶ γιατί ἡ διαγωγή της γυναίκας σου σ' ἔκαμε μισάνθρωπον.

Ζερμπέρ.—Ὅστε, δὲν ἀφωσιώθηκα στὴν Ἰωάννα;
Τερσί.—Ναί, ἀλλὰ δὲν πρόσφερες στὴν κόρη τὴν κορδιά σου.

Ζερμπέρ.—Αὐτὴ δὲν μοῦ πρόσφερε τὴ δική της.
Τερσί.—Διὰ βολῆς! Τὴν κρατεῖς πάντα εἰς ἀπόστασιν. (Ὁ Ζερμπέρ τὸν κυττάζει). Ἀκουσε, ἀγαπητέ μου, μὴ κάνῃς τὸν κακὸ χωρὶς νὰ εἶσαι. Κατὰ βάθος, αἰσθάνεσαι οὐτι εἶνε ἀλήθεια αὐτὰ πού σοῦ λέγω... Πρόσεξε, πέφτει ἐξω...

Ζερμπέρ, (συγκινημένος, σφίγγει τὰ χέρια τοῦ Τερσί).—Ὡ! φίλε μου, δὲν εἶμαι εὐτυχής!

Τερσί.—Μποροῦσες νὰ εἶσαι μαζί της.
Ζερμπέρ.—Ὅχι, δὲν ἔξερω... δὲν μπορεῖς νὰ μαντεύσῃς... Ἀκουσε... (Συμῶνι περισσότερον) Ἐξέρεις τὴν οἰκτρὰ ἱστορίαν μου μετὰ τὴν μητέρα της.

Τερσί.—Ἐξέρω, τὴν ἀγάπησες πολὺ.

Ζερμπέρ.—Ἀ! κατὶ περισσότερον! τὴν ἐλάτρευσα—τὴν γὰρ τὴν ὁμορφίαν της, ἀλλὰ καὶ γὰρ τὴν ψυχὴν της, πού τὴν ἐκείνη ἰδανικὰ ἀγνὴ. Καὶ ἔξερεις τὴν φοιτὴ ἀποκάλυψιν πού ἔκαμα καὶ τὴν σχέσιν τῆς ἀθλίας μετὰ τὸν συνεταῖρόν μου!

Τερσί.—Τέλος, δὲν φαντάζεσαι οὐτι ἡ κόρη σου;...
Ζερμπέρ, (ζωγράφ).—Ὅχι, ὄχι, ἡ Ἰωάννα εἶνε κόρη δικῆς μου. Ὁ ὄρκος τῆς μητέρας στὴν κλινὴν τοῦ θανάτου της, τὰ ῥάματα πού βόηκα καὶ ἐξηκρίβωσα τὰς ἡμερομηνίας, δὲν μοῦ ἀφίστην ἀπὸ τῆς ἀμφοβολίας. Εἶμαι βέβαιος.

Τερσί, (μετ' ὀνεί).—Τότε λοιπόν;
Ζερμπέρ, (συμῶνι ἀκόμη περισσότερον).—Ὑστερὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἔχεις νὰ ἰδῇς τὴν κόρη, δὲν βόηκες τίποτε σ' αὐτὴ, νὰ σοῦ ἔκανε ἐντύπωσι;

Τερσί.—Ναί, μοιάζει τῆς μητέρας της.
Ζερμπέρ.—Τῆς μοιάζει τρομακτικὰ. Τὸ πρόσωπο, τὰ μάτια, καὶ τὸ χέλι, τὸ κορμί, ὅλα ἀπαράλλαχτα. Ὅταν μοῦ τὸ δρᾶμα, ἔφερα τὴν Ἰωάννα ἐδῶ, βρέφος ἀκόμη, δὲν ἔμοιαζε μετὰ τὴν μητέρα σου. Ὑστερὰ εἶδα σιγά-σιγά τὴν φῶν καὶ τὴν ἔργο μου! Μῆβα δὴ τῆς βλέπω τὴν Ἰωάννα, ὅσο ποιοῦν ἀνάπτυξιν της, νὰ παίρῃ ἀσυναίσθητος τῆς χειρονομίας, τῆς φωνῆς, τῆς φωνῆς τῆς ἀλλῆς... ἀκόμη καὶ τὴν τόσο ἀγνὴ ματιὰ της. Τὰ πῆρε ὅλα ἀπὸ τὴν ὁράσει τῆς μητέρας της, τῆς μιστῆς οἰκονομίας, καὶ τίποτε ἀπὸ τὴν δική μου οἰκονομία!

Τερσί.—Τὴν ψυχὴ, ἴσως.
Ζερμπέρ.—Μπορεῖ ποτὲ νὰ τὴν ἔχῃ, ὅταν τὸ αἶμα της εἶνε ποτισμένο ἀπὸ τὴν ἐχθρικήν ὁράσει; (Πεῖο σιγανὰ) Ἄν σοῦ εἶπω οὐτι κάποτε αἰσθάνομαι πὺς τὴν ἀποστρέφομαι!...

Τερσί.—Ὡ! μὴ τὸ λὲς αὐτό!... φτωχὲ μου φίλε! Ἄσ' ἔλας τέτοιες ιδέες!

Ζερμπέρ.—Ὅχι! ὄχι! Προσπαθῶ ὅταν δὲν τὴν βλέπω, νὰ εἶμαι ἐπιεικής, ἐτοιμάζομαι νὰ τὴν ὀποδεχθῶ γὰρ τὰ ἄνθη, ἔπειτα ἔρχεται. Στὴν πρώτην χειρονομίαν της, νὰ ἀνταναίει τὸ αἶμα στὸ κεφάλι, αἰσθάνομαι ἔχθρα!... Ἐν φρικτὸ!... Δὲν εἶνε λοιπὸν τερατῶδες νὰ μοῖς κάνει τὸ ἴδιο τὸ σπλάγχχνον του;

Τερσί, (συγκινημένος).—Μιλεῖς συχνὰ μετὰ τὴν Ἰωάννα;
Ζερμπέρ.—Ναί, μὰ γὰρ ἀσημαντὰ πράγματα.

Τερσί.—Γὰρ τὴν μητέρα της δὲν κάνετε λόγον;
Ζερμπέρ.—Ὅχι, ὄχι. Δὲν ἔξερει τίποτε ἀπὸ τὴν περσμένη. Θεέ μου! ἂν καμιά ἡμέρα μαντεύσῃ, (Οἱ δύο φίλοι ἐξακολουθοῦν νὰ μιλοῦν γὰρ τὸ τὸ ζήτημα. Τὸ βράδυ, στὴ στιγμὴ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Τερσί, ὁ Ζερμπέρ ἐγείνε γαλήνως ἔλαβε ἀποφάσει. Ἀφοῦ συνώδευσεν τὸ φίλ του στὸ σταθμό, ἐπιστρέφει. Ἦ Ἰωάννα, ζωγράφ, σὰ νὰ ἤθελε νὰ ἐπιστρέφῃ τὴν γαλήνην πού δειχνε αὐτὴ τὴν στιγμὴν τὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα της, πῆγαινε πρὸς τὰ του.

(Ζερμπέρ, (ἐμφανίζεται, ἀλλὰ θέλει νὰ φανῇ μαλακός).—Τί εἶνε, Γιαννούλα; τί πῆς νὰ πλαγιάσῃς;
Ιωάννα, (μετ' ὀνεί).—Ὅχι, ἀγάπη!

Ζερμπέρ.—Νὰ μοῦ μιλήσῃς; Τί σοβάρη πού τὸ λὲς! Καὶ γὰρ τί πρῶτον, Θεέ μου;
Ιωάννα.—Γὰρ κατὶ τι πού με βασανίζει ἀπὸ τὸς καιροῦ πού δὲν τοιμύδα ποτὲ.

Ζερμπέρ.—Δὲν εἶμαι τόσο τρομερός.
Ιωάννα.—Τρομερός, ὦ! ὄχι... ἀλλὰ φοβόμουν πάντα μὴν σὰς δυσχερεστήσω. Ἐνῶ, ἀπόψε, σὲ βόλεσκ' ὅσο ἐπιεικῶς... μαντεύω οὐτι θὰ με συγχωρήσῃς γὰρ αὐτὰ πού θὰ σοῦ πῶ... Καὶ πρῶτον σοῦ τὰ εἶπω... Ὑπέφερα καὶ σήμερον πολὺ, ὅταν με μάλιστος...

Ζερμπέρ (ζωγράφ).—Λέγε ν' ἀκούσω...
Ιωάννα (διστακτικῶς).—Ἦθελα νὰ μοῦ πῆς... νὰ μοῦ ὑποδείξῃς τί εἶναι ἐκεῖνο πού δὲν σοῦ ὀρέσει σὲ μένα... Ὅλα ἐκεῖνα πού σοῦ δίδαν ἀφορμὴν νὰ μὴ μορῶς νὰ φανῇς σὲ μένα καλὸς, ὅπως ἔλεις. Γιατὶ ἐννοῶ οὐτι θέλεις νὰ φανῇς διαφορετικὸς καὶ οὐτι ἐκεῖνο πού σ' ἐμποδίζει, προέρχεται ἀπὸ μένα. (Ὁ Ζερμπέρ τὴν κυττάζει κατὰπληκτος). Σ' ἐκπλήττω, μπαμπά μου; Τὰ λόγια μου εἶνε σοβαρὰ ἀλλὰ τόσο καιρὸ ἔχω πού τὸ συλλογίζομαι αὐτὸ πού σ' εἶπω. Μήπως σὲ δυσχερεστῶ;

Ζερμπέρ.—Ὅχι, ἐξακολουθεῖ.
Ιωάννα.—Νὰ ἤξευρες πόσο ἐπιθυμῶ νὰ σε κατακτῶ! Πῶς μοῦ πρᾶξι μου σοῦ προσεῖνε λύπη... Νὰ τὴ διορθώσω!

Ζερμπέρ (μετ' ὀνεί).—Μὰ εἰς τίποτε δὲν μοῦ προσεῖνε λύπη, ἀγαπητὴ μου κόρη.
Ιωάννα.—Εἶνε λοιπὸν κατὶ πού δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ πῆς;
Ζερμπέρ (ζωγράφ).—Πὺς τὸ φαντάζεσαι; Σὺ ἐπαναλαμβάνεις...

Ιωάννα (τὸν διακόπτει).—Μήπως πρᾶξι νὰ εἶμαι εὐθυμῶν;

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Λένε:

—Νὰ φοβάσαι πάντα τὸν ἔρωτα; ὁ ἔρωτας δὲν εἶναι πρῶτον εὐχάριστος. Κανεὶς σοφὸς δὲν τοῦ πλεξε ἐγκώμια.

—Νὰ ζῇς μακριὰ ἀπὸ τὸν ἔρωτα; τὸ ποτὶρὶ του εἶνε γεμῖτο πίκρες.

—Ὁ ἔρωτας εἶνε μόνο λύπες; μόνο ὅταν πάρῃ τέλος, μὲς δίνει ἀπόλαυσιν...

Μὰ κατὰ τὴ δική μου γνώμην ὁ ἔρωτας εἶνε πρῶτον ἱερόν. Μ' αὐτὸν ζῶ μὴ δούτερον ζωῇ: Τὴ ζωὴ τῆς ἀγαπημένης μου. Καὶ ἐπειδὴ εἶμαι σὺ ἀλήθεια θιασώτης τοῦ ἔρωτος, σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ κάνετε καθ' ἑλὺ ἐκείνου πού κάνω ἐγὼ.

Μὴν ἀκούτε αὐτὸ πού θὰ σὰς πῶ:
—Γὰρ νὰ ζήσῃς καὶ ν' ἀποθῇς εὐτυχισμένος, ζῆσε καὶ ἀπόθνηγε γὰρ τὸν ἔρωτα. Ζήσε καὶ ἀπόθνηγε βίσιονισμένος. Ἐκεῖνος πού δὲν πεθαίνει ἀπὸ ἔρωτος, ποτὲ του δὲν ἀγάπησε. Ἡ μέλισσα δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ μέλι χωρὶς ν' ἀνθολογήσῃ.

Μὴν ἀκούτε αὐτὸ πού θὰ σὰς πῶ:
—Ἀγαπᾶτε τὸν ἔρωτα; μὴ ντροπέστε καθόλου γι' αὐτόν. Καταφρονεῖτε τοὺς ἡθικολόγους πού τὸν κατακρίνουν. Πέτε σὲ καὶ τὸν πού τὸν ἐνίκησε ὁ ἔρωτας: Ἐκαμῆς τὸ κατ' ἑλὺν σου!...

ΕΒΥ ΕΛ ΦΑΡΙΑ

πὺν σβαρὴ; Μήπως πού μόνον σιωπηλὴ; Ἐνὺ πολλὲς φορὲς, ὅταν ἀρχίζω νὰ μιλῶ, σὲ βλέπω πού πειράζεσαι καὶ ἐνὺ σταματῶ... Ἀ! νὰ ἤξερα!... Αἰσθάνομαι οὐτι ἔχω κάποιον φταῖσμον...

Ζερμπέρ.—Μὴ ὄχι... ὄχι σὺ!
Ιωάννα.—Ὅχι ἐγὼ; Τότε λοιπὸν κατ' ὅλους ἄλλος; (Μὲ κραυγὴν ἀποκαλύπτει). Κάποιος ἄλλος πού δὲν ὑπάρχει πειδ; Ἦ μητέρα μου;

Ζερμπέρ (ἐμβρόντητος).—Τί εἶπες;
Ιωάννα.—Πάλι σοῦ ζήτη ὁ συγγνώμην. Δὲν θέλω τίποτε γὰρ σοῦ καλὸν ἀπὸ ὅσα ἔχω στὸ νοῦ μου... Συλλογίσθηκα: μήπως ἡ ἀποθνήσκουσα μου, πού ποτὲ δὲν μιλεῖς γι' αὐτή, φάνηκε κακὴ γὰρ σένα;

Ζερμπέρ (κατὰπληκτος πού ἡ κόρη του ἐμάνευσεν τὴν ἀλήθειαν, προσπαθεῖ νὰ ὑποκριθῇ).—Μὴν ἐνοηθῇς ποτὲ τέτοιο λόγο. Ἦ μήτέρα σου ἦτο ἄγία. Εἶναι ἀπαρηγόρητος πού τὴν ἔχασα καὶ δὲν μὴ ποτὲ γι' αὐτὴ γὰρ νὰ μὴ χειροτερεῖν ἡ λύπη μου.

Ιωάννα (μετ' ὀνεί ἀπελπισίας).—Σ' ἔκαμα πάλι καὶ ὑποφέρεῖς!... Τόσο κατὰκαρδία μετὰ λυποῦσε ἡ ἰδέα οὐτι δὲν μ' ἀγαπᾷς...

Ζερμπέρ.—Νὰ μὴν ἐξηγῇ καμμιὰ ἰδέαν, οὐτε νὰ κάνῃς ποτὲ παράπῃ. Ἦ λύπη μου πού ἔχισα τὴν μητέρα σου μ' ἔκαμε βλέπειν, ναυρικό, ἀρρωστο. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω καὶ χωρὶς αἰτία, ὅλα με πειράζουν, ἀλλὰ μὴ ἀμφιβάλλῃς, κόρη μου, οὐτι τρέφω γὰρ σένα ἀγάπην ἐλικρινήν.

Ιωάννα, (μ' ἐνθουσιασμό).—Μπαμπά μου! (Ἦ χιρὰ τὸν ματῶν της περὶ τῆς σὲ νῦν τὸν Ζερμπέρ. Ἦ Ἰωάννα σταματᾷ).
Ὡ! νὰ, δειχνεῖς πάλι πὺς κατὶ τι ἔκαμα πού σὲ πείραξα!...

Ζερμπέρ.—Βλέπεις οὐτι αὐτὸ γίνεται χωρὶς νὰ τὸ θέλω...
Ιωάννα.—Ἄν ἤθελες νὰ σὲ περιποιηθῇ; Τώρα πού δὲν εἶμαι πεινυμῶν, θὰ προσπαθῶ νὰ σὲ διασκεδάσω, θὰ μιλοῦμε μαζί;...
Ζερμπέρ.—Ναί, ναί... θὰ μιλοῦμε συχνά... σὰ φίλοι... (Τῆς δίδει τὴν χεῖρα).

Ιωάννα, (μετ' ὀνεί).—Πόσο εἶμαι εὐχαριστημένη! (Μὲ χάρειν γυναικός). Καὶ πὺς θὰ σὲ νανουρίζω! (Τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τὸν φιλεῖ μετὰ χειρονομία ἀθώας φιλαρεσκείας.) Μπορὸ νὰ φιλήσω τὸν καλὸν μου μπαμπά; Μπορὸ;
Ζερμπέρ, (πολὺ γλωμῶς, κινεῖται ἀπότομα, μονολογεῖ κατ' ἑλὺν).—Ὡ! Ἀκόμη καὶ ὁ τρόπος τῶν φιλιῶν της!... Τὸ ἴδιο ὅπως ἐκείνη!...

Ιωάννα, (τρομαγμένη).—Τί ἔχεις;
Ζερμπέρ, (ἐνὺ τῆ σφίγγει τὴν ἀγκαλιά του).—Τίποτε! τίποτε! Σ' ἀγαπᾷ!... σ' ἀγαπᾷ πολὺ!... (Ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της.) Ἀλλὰ πῆγαινε τώρα, ἀγάπη μου, ἔχω λίγην κούρασιν... πρᾶξι ν' ἀναπαυθῶ... μόνος... πῆγαινε! Καληνύκτα!... αὐριο τὰ ξαναλέμε!... (Μόνος, κυττάζει τὴν πόρταν πού βῆκε ἡ Ἰωάννα.) Ὡ! ἴδια ἡ μητέρα της σὺ τρυφερὰ τῆς χάρειν! (Μὲ ἔξαρπν) Δὲν τὴν ἀγαπᾷ; Ἀ! ὄχι, ὄχι... Εἶνε ἡ ἴδια ἡ μητέρα της, τὸ φάντασμα της, τὸ φάντασμα τῆς εἶνε ἡ κόρη της, ἡ κόρη μου, καὶ ἐγὼ τὴν μισῶ, τὴν μισῶ καὶ τὴν ἀποστρέφομαι. Θεέ μου! (Κλαίει...)

ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΜΟΥ

[Τὸ τελευταῖον ἀποθανόντος λογιῶν Γ. Τσοκοπούλου]

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Λοιπὸν ἀλήθεια; Στὰ γερά μαλλώσαμε ἐχθὲς τὸ βράδυ καὶ στὴ γαλαξία μας χαρὰ τὸ πρῶτο πρῶτο σύννεφο ἄλλως ἀγνὸ σκοτάδι;

Τώρα ἀγαπήσαμε. Μοῦ λὲς σὺν πρὶν γλυκὰ γλυκὰ λογάκια μὰ γὰρ τὰ χθεσινὰ μὴν κλαῖς... μὴ σὲ τρομάζουν σύννεφα πού βρέχουνε... φιλάνια!

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΜΟΥ

Ἐκύλισ ἕνα δάκρυ μου θερμὸ ἀπὸ τὰ μάτια μου χθὲς βράδυ μ' ἕνα βαθὺ βαθὺ ἀναστεναγμό καὶ ἀνάλαμψε τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι καὶ ἡ λάμψι πού ἐκκόρπισε, θαρρεῖς ἀκόμη δὲν μπορεῖ νὰ σβύσῃ... Μονάχα τὰ σκοτάδια μίαν ψυχῆς τὸ δάκρυ μου ποτὲ δὲν θὰ φωτίσῃ!

ΓΕΛΟΙΟ ΚΛΑΜΜΑ

Ἀπ' τὰ γλυκὰ ματάκια σου δάκρυ θερμὸ καὶ ἐνὺ στὰ χέλι σου θερμὸ χαμόγελο ἀνθίζει. Ἐτοί! τὸν Μῆν τὴν αὐγὴν ἡ ἀνοίξετε γέλα καὶ ὅμως τὸ δάκρυ τῆς δροσῆς τὴν διαμαντοστολίζει.

ΣΤΗΝ ΒΑΝΤΑΓΙΑ ΤΗΣ

Πᾶς τὸ ἀλαφρότερον ἀγέρι ἀπὸ τὰ ὄρη, πᾶς καὶ ἀπὸ τὴν θάλασσαν δροσιὰ λαχταριστὴ καὶ δροσιὰ τὴν ἐμμορφὴν καὶ χαϊδευμένην κόρη καὶ θυμὸς της κάποτε φτωχὸ τραγουδιστὴ ποθελε νῆπαινε δροσιὰ καὶ ἀρώμα ἡ καρδιά του νὰ τὴν σκορπᾷ μερονυχτῆς γὰρ τὴν βασιλείαν του.

ΒΡΟΧΗ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ

Μὲς τὰ γλυκὰ ματάκια σου χθὲς ἕνα δάκρυ εἶδα καὶ μοῦ φαίνεται ἡ καρδιά μου καὶ καὶ ἐκεῖνη καὶ σὺν σ' ἐξακρίβωσαν γλυκεία μου ἀγάπην καὶ εἶπα σὲ τέτοια δροσιὰ καὶ ἀνθισμένα κάλλη εἶνε τὸ δάκρυ σφαιρικό σὺν τῇ βροχῇ τοῦ Ἀπριλίου

† Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΦΡΙΤΤ-ΦΛΑΚΚ

ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Φρίττ!... 'Ο άνεμος φυσά τσουχτερός.
Φλάκκ!... 'Η βροχή πέφτει ραγδαία.
'Η μυκωμένη καταιγίς δέρνει άγρια τά δένδρα, και βροντά πάνω
στής οάχες των όρέων του Κρίμμα. Κατά μήκος της άκτής τά
κύματα άφροκοπούν λυσσασμένα:

Φρίττ!... Φλάκκ!...
Είς τó βάθος του λιμένος βρίσκεται ή πολύχνη Λουκτρόπ, έχουσα
μερικάς εκατοντάδες οίκων και τέσσαρας έως πέντε δρόμους άνη-
φορικούς, χαράδραις μάλλον ή δρόμους, χαλικοστρω-
μέναις και ζοφεραίς από τας σκουριασθείς πον βγά-
ζουν όί κρατήρες του πλησίον ήφαιστείου Βαγκλόρ.
Στό αντίθετο μέρος της πόλεως βρίσκονται έρεί-
πια θλιβερά περασμένων χρόνων. Τείχη γκρεμισμένα,
σιγή και κατήφεια.

Είς τó μέσον της πόλεως ύφονται τó κωδωνοστά-
σιον του 'Αγίου Φιλίππενου, με τούς κώδωνας άνη-
τημένους από τας σιγμαδαις των τειχών. Οι κώ-
δωνες αυτοί βουίζουν και στενάζουν παράεσσα και
πένθιμα, όταν φυσά ό άνεμος. Οι κάτοικοι θεωρούν
τούς ήχους αυτούς ως κακόν οϊονόν, και καταλαμ-
βάνοντα από τρόμο και φόβον.

Αυτή εινε ή πολύχνη Λουκτρόπ. 'Υπάρχουν όμως άκόμη και
άλλαις κατοικιαίς σκορπισμέναις στην έξοχά μέσα στά σάπια και
στά έρείπια, όπως συμβαίνει και στή Βρετανία, αλλά τó Λουκ-
τρόπ δέν βρίσκεται στή Βρετανία.

Μήπως βρίσκεται τότε στή Γαλλία; Δέν γνωρίζω. Μήπως στήν
Ευρώπη; Τό άγνοώ!
'Εν πάση περιπτώσει νά μή ζητήσετε ποτέ τó Λουκτρόπ,
στόν γεωγραφικό χάρτη...

B.

Φρόκ!... Χτύπημα μυστηριώδες άντήχησε έξαφνα στή στενή
θύρα του 'Εκτετάρου. 'Ο 'Εκτετάρος εινε μία από τας πειό άνε-
ταις κατοικιαίς της πόλεως.

Στό χτύπημα αυτό απάντησε ένα άγριο και λυσσασμένο γαύγι-
σμα σάν του λύκου. Κατόιν ένα παράθυρο άνοιξε επάνω από την
θύρα: «Στό διάβολο άδίακριτοι! άκούστηκε μία όργισμένη φωνή.

Μία κόρη πούτρεμε άπ' τó κρύο και τή βροχή, σκεπασμένη με
τριχωτό επανωφόρι, έρωτά εάν ό γιατρός Τριφούλλας εινε επάνω.

«Εινε και δέν εινε, λέει ή φωνή, νά ιδούμε πρώτα τί θέλεις.
—'Ερχομαι νά τόν ζητήσω γρήγορα... πεθαίνει ό πατέρας μου!...
—Πού πεθαίνει;—'Στό Καρνιού, τέσσερες λεύγες μακριά από
δύ. —Και ονομάζεται;—'Βόρτ Κάριπ. —'Βόρτ Κάριπ... ό ζα-
χαροπλάστης;—'Ναι... εάν ό γιατρός Τριφούλλας ήθελε νά ρθῃ...»

—'Ο γιατρός Τριφούλλας δέν ειν' εδώ!
Και τó παράθυρο ξανακλείνει βίαια, ενώ τά Φρίττ του άνέμου
και τά Φλάκκ της βροχής άνωκατείδονται σ' ένα καταχθόνιο πάταγο...

Γ.

Τί σκληρός άνθρωπος ό δόκτωρ Τριφούλλας. Χωρίς καρδιά, χω-
ρίς όίκτο, έπισκεπτόμενος τούς άσθενείς μόνον γιά τά χρήματα, ό-
ταν τού δίδονται προκαταβολικός. Είχε τιμολόγιον γιά τας άσθε-
νείας: Τόσα γιά ένα τυφοειδή πυρετό, τόσα γιά μίαν περικαρδίτιδα,
τόσα γιά τούτο, τόσα γιά κείνο, άκατέβητα!

Ό ζαχαροπλάστης λοιπόν Βόρτ Κάριπ ήταν φτωχός και άση-
μος οικογενειάρχης. Γιατί τότε νά χάσῃ ό γιατρός Τριφούλλας τή
ήσυχία του και μάστιχα μία τέτοια άγρια νυχτιά; Ξανάπεσε λοι-
πόν στό κρεβάτι του μουρμουρίζοντας:

«Αυτό έγινε μόνο και μόνο γιά νά με σηκώσουν άπ'τόν ύπνο
μου! Μονάχα αυτό όμως άξίζει δέκα φρέτζερ!»

Μόλις είκοσι είχαν παρέλθει λεπτά και τó σιδερένιο της θύρας
του 'Εκτετάρου ρόπτρο ξαναχτύπησε δυνατά.

Βλαστημώντας ό γιατρός, άφησε τó κρεβάτι του, έσκυψε άπ' τó
παράθυρο και φώναξε άπότομα:

«Ποιος εινε;—'Είμαι ή γυναίκα του Βόρτ
Κάριπ. —'Τού ζαχαροπλάστου του Καρνιού;—
'Ναι, κι αν δέν θελήσετε νά ρθῃτε νά τόν δῃτε δά
πεθάνῃ! —'Ε! και τί μ' αυτό; δά μέινετε χήμα! —
'Σας δίνουμε είκοσι φρέτζερ. —'Είκοσι φρέτζερ;
γιά νά πάω στό Καρνιού, τέσσερες λεύγες άπύ δύ;
—'Οχι ποτέ! —'Ελεος! —'Στό διάβολο!...»

Και τó παράθυρο ξανακλεί με κρότο.

Ό γιατρός Τριφούλλας ειναι έξω φρενών. 'Ακούς
νά τόν ζητούν νά πάῃ με 20 φρέτζερ τόσο δρόμο,
νύχτα με βροχή και άνεμο, με τέτοιο χαλασμό! 'Αδύ-
νατον. Θα κοιμηθῇ χορταστικά γιάτι αύριο τόν περι-
μένουν στό Κίλτρενο, στό σπίτι του πλουσίον 'Εδινγκάφ,

πού πληρώνει πενήντα φρέτζερ τήν έπίσκεψή!

Τά πενήντα αυτά φρέτζερ σκέπτεται ό δόκτωρ Τριφούλλας και
ξαναπέφτει νά κοιμηθῇ...

Δ.

Φρίττ!... Φλάκκ!... Και έπειτα Φρόκ!... Φρόκ!... Φρόκ!...
Εινε ό χτύπος του ρόπτρου πού άντήχησαν πάλιν τρεις φορές
μέσα στό χαλασμό της καταιγίδος. 'Ο δόκτωρ είχε αποκοιμηθῇ βα-

θεία—βαθείά... Οι κρότοι όμως τόν ξύπνησαν. Σούχει ένα θυμύ
βουναί και ό κεραυνός βρόντησε.

—'Γιατρέ, λέει ή φωνή από κάτω, ήρθα άπ' τον άρρωστο
ζαχαροπλάστη. —'Ακόμα γι' αυτόν τόν άθλιο μ' άνησυχείτε;
—'Είμαι ή μητέρα του. —'Δέν πάτε στό διάβολο και σεις ή δά
ή μητέρα και ή γυναίκα και ή κόρη του μαζί μ' αυτόν! —'Απο-
εβλήθη από άποπληξίαν γιάτρέ! —'Ε, και ύστερα; —'Μας έ-
δωσαν μερικά χρήματα, είπεν ή γρηή μητέρα από κάτω, άπευ-
ποιστούς μας, τó όποιο πούλησαμε. Έλάτε δά πληρώσουμε
τ' αυτόν ρθῃτε ή έγγονή μου δέν θα έχῃ πλέον πατέρα, ή κόρη
μου δέν θα έχῃ σύζυγο, κι εγώ δέν θα έχω πιά παιδί! —'Τί
νά ρθῇ δά πληρώσει διακόσια φρέτζερ; λέει ό άρρωστος
Τριφούλλας. —'Δέν έχουμε παρά εκατόν είκοσι... —'Τί
καλή νύχτα σας! Και τó παράθυρο ξανακλείνει. Έξω
έκεί οι φρέτζερ, λέει με τó μυαλό του, γιά μιάς και ή
σειας ώρας δρόμο δέν εινε πολλά, μά δέν εινε και λίγα.
Γιατί νά τ' άφήσω νά χαθούν;

Κι' άντι νά ξαναπέσῃ στό κρεβάτι, φορεί τó χονδρό
φορέμα του, φορεί τά μεγάλα αδιάρρηκτα υποδήματα του
τό βαρύ επανωφόρι του, τά χονδρά χειρόκτια του, άνοίγει
τήν πόρτα του 'Εκτετάρου, και βγαίνει στό δρόμο.

«'Η γρηή ειν' εκεί άκόμη, άκουμπισμένη στό ραβδί της,
αδύνατη, τρεμουλιάρα, καταστραμμένη από τήν πτώση
όρνότα χρόνων!

—Πού εινε τά εκατόν είκοσι φρέτζερ; ρωτάει ό γα-
τρέ. —'Νάτα γιάτρέ. Κι' ό Θεός νά σας δώσῃ εκατόν πε-
ρές περισσότερα. —'Ο Θεός! Τά χρήματα του Θεού! λέει ό γα-
τρέ. Μήπως όμως τάδε κανείς ποτέ, τί χρήμα έχουν;»

Ό δόκτωρ σφύριξε τού Ουρζώφ, τού σκύλου του, τούδνεκε νά
κρετάῃ τó άναμμένο φανάρι στό δόντια και ξεκίνησαν...

Ε.

Τί καιρός! Δ' αρχώς Φρίττ και Φλάκκ!
'Η καταιγίς εινε τόσο δυνατή, ώστε ή καρμπάνε του 'Αγίου
Φιλίππενου χτυπούν μονάχες των θλιβερά θλιβερά μέσα στή νύχτα
Κακός οίανός! 'Αλλ' ό δόκτωρ Τριφούλλας, δέν εινε προληπτικός.
Σε τίποτε δέν πιστεύει, ούτε σ' αυτή τήν έπιστήμη του. Μόνον
τá χρήμα λατρεύει.

Ό γιατρός και ή φτωχή γρηή έξ'ακολούθουν τó δρόμο τους πάλι
στήν παραλία. 'Η θάλασσα εινε λευκή—πενθίμως λευκή. Στην
άμμουδια φεγγοβολάει ό φωσφορισμός των θανατομένων κυμάτων.

Ό σκύλλος έχει πλησιάσει τώρα τόν κύριο του, τρέβεται πάνω
του και γαντζίει, σάν νά τού λήῃ:

«Αφεντικό! Έκατόν είκοσι φρέτζερ δά βάλλουμε στό σπύ-
τουκι! Έτσι άποκαίει κανείς περιουσία! Έκατόν είκοσι φρέτζερ!
'Ενα στρέμμα χωράφι περισσότερο, μία μερίδα περισσότερη σι-
τραπέζι, ένα κόκκαλο στό σκύλλο σου, τόν Ουρζώφ!

«'Η γρηή στάθηκε τέλος και δείχνει με τó τρεμάμενο χέρι της
ένα φως κοκκινωπό μέσα στό σκοτάδι. Εινε τó σπίτι του Βόρτ
Κάριπ, τού ζαχαροπλάστη. —'Εδώ εινε; ρωτάει ό γιατρός.
—'Ναι, λέει ή γρηή. —'Τού ού ού ού, ουρλιάζει ό Ουρζώφ!...»

Έξαφνα κάτι τρομ κτικό συνέβη. Τό ήφαιστον Βαγκλόρ έκρη-
γνυται, και ή γή σεισάει ως τά έγκατά της. Φλόγες τεράστιες ύψαι-
νται ως τόν ουρανόν. 'Ο δόκτωρ Τριφούλλας άνατρέπεται άπ' τó
δυνατό τράνταγμα...

Βλαστημάει όργισμένα και τέλος σηκώνεται και κυττάει γύρω
του. 'Η γρηή δέν εινε πιά μαζί του. Έξφανισθή μέσα σ' ένα
χάσμα του έδάφους, χάθηκε μέσα στην δολιχλή πού γερμίζει νύ-
αέρα!

Ό σκύλλος όμως εινε πάντα κοντά στόν κύριό του με άνοιχτό
τό στόμα. Τό φανάρι έβρισκε...

—'Επ' τέλος άς έπισκεφθώμε τó ζαχαρο-
πλάστη, λέει ό γιατρός, μά και ήρθαμε.

Σέ μικρή άπόστασι φαίνεται τó σπίτι του άρ-
ρωστου ζαχαροπλάστη.

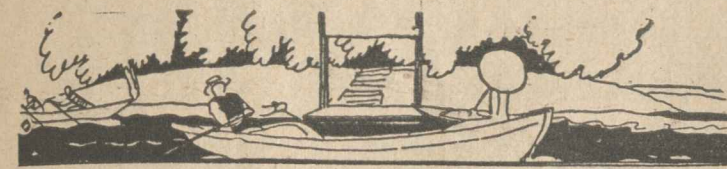
Μέσα στή βροχή και τά ουρλιάσματα του
άνέμου, ό γιατρός προχωρεί προς αυτό βια-
στικά.

Κι' όσο προχωρεί, τόσο και τó σπίτι διακρί-
νεται καλύτερα. Εινε έρημικό, μακριά από τ'
άλλα.

Τί παράδοξο όμως! Πόσο όμοιώς τó σπίτι
αυτό μ' έκεينو τού γιατρού, στην πολύχνη τού
Λουκτρόπ! 'Η αυτή θέσις των παραθύρων στή
πρόσοψη, ή ίδια μικρή θολωτή πόρτα.

Ό δόκτωρ σπεύδει όσο τού επιτρέπει ή λαίλαπα. 'Η πόρτα εινε
μισάνοιχη. Τήν σπρώχνει και μπαίνει, ενώ ό άνεμος τήν ξανακλεί-
νει πίσω του με κρότο. Τό σκύλλο, ό Ουρζώφ, μένει άπ' έξω και
ουρλιάζει πένθιμα άνατριχιαστικά.

Παράδοξον! 'Ο γιατρός Τριφούλλας έχει μπη στό ίδιο του τó
σπίτι! Κι'έν τούτος δέν έχασε τó δρόμο, ξέρε καλὰ πώς βρίσκεται στό

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΛΩΝΟΝ

ΑΙ ΝΗΣΟΙ ΧΑΒΑΪ

Αι νήσοι Χάβαΐ τού Ειρηνικού 'Ωκεανού, αι άλλοτε καλούμε-
ναι Σανδουκίαι Νήσοι, εινε θρυλικαί διά τόν μυθώδη πλουτόν
των. Αρχεί νά ρίψετε έν βλέμμα επί τού χάρτου, διά νά βεβαιω-
σθῃτε ότι τó αρχιπέλαγος Χάβαΐ εινε ή πλέον άπομακρυσμένη
«ήρα» επί της έπιφανείας τού πλανήτου μας. Εύρίσκεται εις τó
κέντρον τού Ειρηνικού 'Ωκεανού.

Όταν ό διάσημος θαλασσοπόρος Κούκ, ανέκλυψε τó αρχιπέλα-
γος Χάβαΐ, τó 1778, μετακίνητο τούτο υπό φυλής σχετικώς πολιτι-
σμένης, ή οπο α δέν μετρήχε ο τόν κανιβαλισμόν. Οι κάτοικοι
εινε κολοσσοί τó άνάστημ, νευρώδεις και μοναδικόι κολυμβη-
ταί. Είχον μονόβυλα μήκους 25 μέτρων, δυνάμενα νά μεταφέρουν
έως 60 άνδρας.

Οι νόμοι των ήσαν πολύπλοκοι. Έβασίζοντο επί τού Τα μ-
πού. Τό Ταμπού άπήγγειυεν εις τούς κατοίκους ν' άλιεύουν ή νά
κολυμβούν τας πρώτας ημέρας έκάστης σελήνης. Είς τας γυναί-
κας άπήγγειυε επίσης νά τρώγουν είδη τινά καρπών και λυθών. Πās
παραβάτης τού νόμου του Ταμπού έτιμωρείτο με θάνατον.

Οι βασιλείς ήσαν μονάρχαι, τούς όποιους οι υπήκοοι των ελά-
τρενον ως θεούς.

Ό πλοίαρχος Κούκ, αποβίβασθεις εις τήν μεγάλην τήν νή-
σον, τó 1778, έγένητο ένθουσιωδής δεκτός. Τόν εξέλαβον ως τόν
θεόν Λένο, διά τόν όποιον ύπήρχε προφητεία ότι θα ήρχετο μίαν
ημέραν, έπιβαίνον κινητής νήσου. Τού άπέδωκαν λοιπόν τιμάς
θεού και τού έδωσαν ως κατοικίαν τόν ώραιότερον ναόν της προ-
τεύουσας των. 'Αλλ' οι ναύται του διασημού θαλασσοπόρου προέ-
βαν εις λεηλασίας και έκαον τά είδωλα. Ένας από αυτούς απέ-
θανεν εκ νόσου, και τούτο φανέρωσεν εις τούς αυτόχθονας, ότι οι
λευκοί εινε άπλοί θνητοί, και τó γόητρον τού Κούκ σπουδαίως έ-
κλονίσθη. Ούτω, όταν τó έπόμενον έτος επανήλθεν εις τήν Χάβαΐ,
έπιστρέφον ές 'Αλάσκας, οι αυτόχθονες τόν έθανάτωσαν.

Από τού 1818, άμερικανοί ιεραπόστολοι ήρχισαν νά έπισκέ-
πτωνται τήν Χάβαΐ και νά κηρύττουν τó Εβανγγέλιον εις τούς κα-
τόικους της, οι όποιοι ήσπασθησαν τέλος τόν Χριστιανισμόν.

Σήμερον εις τήν Χάβαΐ, τείνουν νά καταλάβουν τά προτεία οι
Γάπωνες και μάλιστα νά γείνουν οι άποκλειστικοί κάτοικοι της.

Ο ΠΕΡΙΠΗΓΗΤΗΣ

Καρνιού και όχι στό Λουκτρόπ. Και όμως νά ό ίδιος διάδρομος χα-
μηλός και θολωτός, ή ίδια σκία με τó χογτρέ σκονί, πούναι τριμ-
μένο από τή χροσί...

Ανεβαίνει Φτάνει στό διάδρομο. Πάνω από τή πόρτα του δώ-
ματιού λιγοστό φως διακρίνεται όπως και στό 'Εκτετάρου. Μή
εινε όνειρο; Κυττάζει καλὰ και νά, άναγνωρίζει τó δωμάτιόν του,
τό κίτρινο άνάκλιτρό τι ν, άριστερά τó έμάρι του, δεξιά τó σιδε-
ρέιο χρηματοκιβώτιό του, μέσα στό όποιο δάβαζε τά έκατόν ελ-
κοσι φρέτζερ. Νά άκόμη ή πολυτρόνα του, δά τράπεζή του, νά
δία του τά έπιπλα!... Τί συμβαίνει λοιπόν; Πού βρίσκεται τέλος
πάντων;

—Τί έχω; ψιθυρίζει.
Τί έχει; Φοβάται. Τά μάτια του γουρλώνουν. Τό αίμά του μα-
ζεύεται στό καρδιά, κρύος ιδρώτας τόν λούζει, φρικιά!

Έπ' τέλος νά και τó κρεβάτι του! Εινε δυνατόν νά βρίσκε-
ται πάνω σ' αυτ', πίσω άπ' τά παραπετάσματα, ό άρρωστος ζαχα-
ροπλάστης; Πρέπει νά δι, νά τó εξακριβώσῃ αυτό και με τρεμά-
μενα χέρια άρπάξει τó παραπέτασμα και τó άνοίγει...

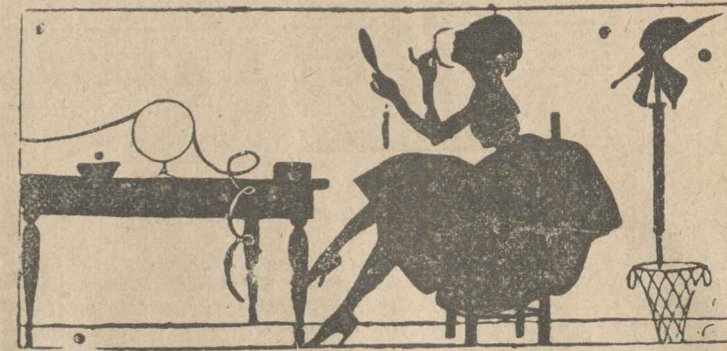
Τί βλέπει όμως; Τί εινε αυτό πού άντικρύζει; Τί κραυγή ειν'
αυτή πού βγαίνει άπ' τó λάρυγγά του! Πώς τρέμει!... Πάνω στό
κρεβάτι δέν βρίσκεται ό άρρωστος ζαχαροπλάστης Βόρτ Κάριπ,
βρίσκεται αυτός ό ίδιος, ό γιατρός, ό δόκτωρ Τριφούλλας!...

Αυτός ό ίδιος ειναι πού πεθαίνει! Βλέπει τόν ίδιο τόν εαυτό
του νά ψυγορραγῇ και παραφρονεί από φόβη. Τί έχει; Γιατί εινε
άρρωστος; Πώς Παρουσιάζει συμπτώματα συμφορήσεως έγκεφαλι-
κής! Πρέπει νά έλαττώσῃ τή πλην φωνή του αίματος δι' άφαιμάζε-
ως; Σκέπτεται ότι και λιγάκι διστάσῃ, δά πεθάνῃ!... Και ό
Δόκτωρ Τριφούλλας άρπάζει τήν δέσμη των εργαλείων του, βγάζει
τό νυστέρι του και κεντά τή φλέβα του. 'Αλλά δέν τρέχει αίμα και
θόλον. Τραπά τας άρτηρίας του. Ματαίως!

Φρίττε, σφαδάζει, άφίνει τó τελευταίο στεναγμό. Και πεθαίνει,
πεθαίνει χωρίς έλπίδα, άργά-άργά!... Φρίττε! Φλάκκ!

Τό κρηί βρήκαν τó πτώμα του γιατρού στό σπίτι του. Τόν έχή-
δεσαν με μεγάλη πομπή. Όσο γιά τó σκύλλο του, τόν Ουρζώφ, λένε,
πώς άπ' κείνη τή νύχτα γυρίζει παντού μ' ένα άναμμένο φανάρι στό
στόμα, θρηγών τόν κύριό του! Άγνοούν εάν ή ιστορία αυτή εινε
πραγματική! Έν τούτοις συμβαίνουν τόσα παράδοξα πράγματα στό
περίχωρο του Λουκτρόπ! 'Αλλος τε, τó επαναλαμβάνω, μή ζητήσω
τήν πόλιν αυτή στό χάρτη. Δέν ύπάρχει, και αν ύπάρχῃ, δέν γνωρίζω
πού βρίσκεται άκριβώς...

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

ΚΑΛΟΥΝΤΙΚΑ

Η ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ

Δροσρά, σιλπηή, καθαρά, λευκορρόδιος, άπαλή και όυγής έπι-
δερμίς, ιδού τί χρειάζεται εις μίαν κυρίαν ή δεσποινίδα. Τήν έπι-
δερμίδα τασακάνει πρώτον τó γήρας. Τήν στεγνώνει, τήν ρυτιδώ-
νει, τήν κώνει τραχείαν, τήν γερμίζει δοθίνας (σπυρί). Αι γυναί-
κες έχον υποχρέωση, έχον καθήκον, άπέναντι εαυτών και των
άρρενων, νά διατηρούν δροσράν και ύγιή τήν έπιδερμίδα αυτών.
Μακράν οι ρυτίδες, τά σκασίματα, αι φακίδες κλπ. κλπ. Προς
τούτο ύπάρχουν παντοία μέσα, τó καταλληλότερον δέ πάντων προς
άφαιρσιν, ιδίαι των φακίδων και των μελανών στιγμάτων τού προ-
σώπου, εινε τó νά εξαγωγήμεν αυτά διά πείσεως των δακτύλων. Κα-
τόπιν έπαλείφωμεν τó πάσχον μέρος με διάλυση άποτελεσματικήν από:

Νερό διυλισμένον	1 λίτρα
'Αλκόλ 90 βαθμών	100 γραμμάρια
Βορικόν δξύ	20
Θυμικόν δξύ	30
Στυπτηρία εις κόπιν	10

Διά τήν έπαλείψιν τού προσώπου μετά τήν εξαγωγήν των φακί-
δων εινε κατάλληλα ό άφέλιμα ό αίθηρ και τó δεγυνούχον ύδωρ.

Πολύ άσημίζουν επίσης τó πρόσωπον τά μικρά σπυρία, τά έμ-
φανιζόμενα συνηθέστερον εις τας δεσποινίδας. Αν θέλετε ν' απαλ-
λαγήτε αυτών, μή παρακολουτέτε τήν ανάπτυξιν των και πρό πάν-
των μή τά άποκόπτετε.

Διά τήν τελείαν θεραπείαν αυτών δημοσιεύωμεν κατωτέρω μίαν
πολύ παλαιάν αλλά και θαυματουργήν και άποτελεσματικώτην
συνταγήν:

Ανακατώνετε λοιπόν τόν χυμόν ενός λεμονίου με ίσην ποσό-
τητα άνθογάλακτος (κρέμας) και με μίαν πρέζαν βισμουθίου και
διά τού μίγματος αλείψετε τó πρόσωπόν σας.

Προς θεραπείαν των εξανθημάτων τού προσώπου εινε όσαύτως
κατάλληλος ή κάτωθι συνταγή:

Θείον άκαθάρστον	20 γραμμάρια
Σάπων μέλας	20
Βάμμα βενζοϊκού	10
Τριανταφυλλόενος	75
'Αλκόλ 85 βαθμών	25

Με τήν σκευασίαν αυτήν αλείψετε τó προσβληθέν μέρος τού
προσώπου και κατόπιν τó πλύνετε τήν επόμενην με νερό χλιαρό, εις
τό όποτον προσθέτετε δλίγας σταγόνες άλκοόλ καφορούχου.

Κατά τó διάστημα της θεραπείας, καλόν θα ήτο νά μή τρώγεται
τροφάς με πολλας σάλτσες.

Πολύ επίσης άσημίζουν τó πρόσωπον τών κυριών και τών δε-
σποινίδων αι λευκίνας. Έν τοιαύτη περιπτώσει δά είχαμε νά σας
συστήσωμεν νά μή άποπειράσθε ν' άποκρίπτετε τούς λευκίνας υπό
παχύ στρώμα πούδρας.

Η πούδρα, και μάλιστα ή όρυζόνης, άπλως και μόνον τας
καθιστά καταφανέστερας και τας έντείνει.

Επίσης χειροτερεύει τούς λευκίνας ή υπερβολική θερμοκρασία.
Τά γυναικεία τó βέλο, έξασκούν σχετικώς έπίδρασιν θρεπτικήν
έπί της έπιδερμίδος. Προτιμάτε έν τοιαύτη περιπτώσει τά κυ-
ματίζοντα βέλα, τά όποια δέν έχονται εις άμεσον επαφήν μετά
του προσώπου. Προς απαλλαγήν δέ εκ των λευκίνας και τού έρε-
θισμού της έπιδερμίδος, προσθέσατε εις τó νερό του καλλοπισμού
σας γυμνοκολλικόν ήλιον ή διττανθρακικόν έλας τού σολίου.

Όσαύτως συνιστάται τήν προσθήκην δλίγων σταγόνων βαζελίνου.
Όσον άφορά τόν τρόπον της θεραπείας των λευκίνας, έχω έξα-
κριβώσῃ ως άρίστην τήν εξής παιδαγωγικήν άλοφήν:

Τανίνη	2 γραμμάρια
Κολομύ	1
Γλυκορριζή άριού	20

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Η ΑΚΡΙΔΑ ΤΩΝ ΘΕΑΤΡΩΝ

ΟΙ ΤΖΑΜΠΑΤΖΗΔΕΣ

(ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΑ)

Ἐν τῇ περιήρῳ «ἱστορίας τοῦ Νεοελληνικοῦ Θεάτρου» τοῦ γνωστοῦ Θεατρικοῦ συγγραφέως κ. Ν. Λάσκαρη, τῆς ἐκδομένης προσεχῶς, δημοσιεύομεν σήμερον τὸ κάτωθι ἀριστοτεχνικὸν πρᾶγμα περὶ Τζαμπατζήδων κεφάλαιον.

Ὁ περὶ τὸν ποταμὸν δὲν ἐπέφερε τὸς καταστροφὰς εἰς τὰς ἀμπέλους, ὅσας οἱ τζαμπατζήδες εἰς τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον.

Καὶ ἐν τούτοις φάρμακον κατὰ τοῦ περὶ τὸν ποταμὸν εὐρέθη, ὅχι ὅμως καὶ κατὰ τὸν τζαμπατζήδων, οἱ ὅποιοι διαρκῶς αὐξάνονται καὶ πληθύνονται διὸς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης!

Ὁ τίτλος τοῦ τζαμπατζή εἶνε ἀναφαίρετος. Εἶνε τίτλος οἰκογενειακός, μεταβιβαζόμενος ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν, μέχρις ἐξαφανίσσεως διολιχνούσης τῆς οἰκογενείας.

Ἡ περιήρῳ καὶ ὥρα αὕτη συνομοταξία τῶν τζαμπατζήδων ὑποδιαιρεῖται εἰς ἐπισήμους τζαμπατζήδες, ἡμιεπισήμους τζαμπατζήδες καὶ ἰδιώτας τζαμπατζήδες.

Τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισήμου τζαμπατζή ἀνεγνωρίσθη ἀκόμη καὶ ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν περὶ θεάτρον διατάξεων καὶ ἐπισήμων ὀργανισμῶν τοῦ θεάτρου.

Ἡ πρώτη ἐκδοθεῖσα ἀστυνομικὴ διάταξις περὶ θεάτρον ὑπὸ τοῦ «Διοικητοῦ Ἀττικῆς» Γ. Λεβέντη τὴν 22 Ὀκτωβρίου 1841, διὰ μὲν τὸν ἀρθρὸν 8 ἀντικειμένη ὡς ἐπισήμους τζαμπατζήδους τοὺς ἐξῆς: «Τὸν ἀξιωματικὸν ἢ ὑπαξιωματικὸν τῆς χοροφυλακῆς, τὸν ἀστυνόμον, τοὺς ὑπὸ αὐτὸν δύο κλητῆρας καὶ τὸ ἀπόσπασμα τῆς χοροφυλακῆς», διὰ δὲ τοῦ ἀρθροῦ 16 τὸν «Ἀστυνόμον». Πάντες αὗτοι ἐξαιρουμένη τῆς πληρωμῆς τῆς ἐισόδου.

Ἡ δευτέρα ἀστυνομικὴ διάταξις, ἡ ἐκδοθεῖσα τὴν 1 Νοεμβρίου 1841 ὑπὸ τοῦ «Διοικητοῦ Ἀττικῆς» Ἀδὰμ Λούκα, αὐξάνει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπισήμων τζαμπατζήδων. Κατὰ τὸ ἀρθρὸν 8 αὐτῆς «ἐξαιρουμένη τῆς πληρωμῆς τῆς ἐισόδου: ὁ στρατ. Διοικητής, ὁ ταγματάρχης Φρουράρχος τῆς πόλεως καὶ οἱ υἱοὶ Διοικητῆς, ὁ ταγματάρχης Φρουράρχος, ὁ ἐν ὑπηρεσίᾳ ἀξιωματικός, ὁ ἀστυνόμος καὶ ὁ ὑπαστυνόμος μετὰ δύο κλητῆρων, ὁ ἀστυν. τὸς καὶ ἡ ἐνοχλὸς δύναμις».

Εἰς τοὺς ἐπισήμους αὐτοὺς τζαμπατζήδες προσετέθησαν καὶ οἱ μετὰ τῆς Β. Ἀλλῆς μεταβαίνοντες εἰς τὸ θέατρον θεράποντες, ἀναγνωρίζοντες ὡς τοιοῦτοι διὰ τοῦ πρώτου ἀρθροῦ τοῦ «ὀργανισμοῦ τοῦ Λογιστικοῦ καὶ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Θεάτρου» τοῦ ἐκδοθέντος τὸ 1841. Ἀργότερα διὰ τοῦ 11 ἀρθροῦ τοῦ «Κανονισμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου», τοῦ ἐκδοθέντος τὸ 1856, ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ἐπισήμοι τζαμπατζήδες καὶ «τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ θεάτρου καὶ ὁ Γραμματεὺς αὐτῆς».

Οἱ ἡμιεπισήμοι τζαμπατζήδες, ἀπειροὶ τὸν ἀριθμὸν, ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὰ διάφορα γένη τῶν ἐξ αἵματος καὶ ἐξ ὀγκιστείας συγγενῶν τῶν ἀνατρεφόμενων. Ἐκτὸς τῶν συγγενῶν, αὐτοδιόθενται τζαμπατζήδες καὶ πάντες οἱ ὁμοειδῆς τῶν προαναφερθέντων. Ὅσων σήμερον εἰσέρχονται τζαμπατζήδων εἰς τὸ θέατρον, ἅπαντες οἱ ἐμπίστοι καὶ περὶ χοροφυλακῆς μετὰ τῶν ὑπαξιωματικῶν καὶ ἀξιωματικῶν αὐτῶν τῆς φρουρᾶς Ἀθηνῶν καὶ περιχώρων, ἅπαντες οἱ ἀστυνόμοι καὶ ὑπαστυνόμοι μετὰ τοῦ δημοσίου κατηγόρου καὶ τῶν ἀστυφυλάκων πρώτης, δευτέρας καὶ τρίτης τάξεως et tutti quanti.

Διὰ τοὺς ἰδιώτας τζαμπατζήδους—ὡς οὐ θεὰ τῆς τζαμπατζήδων, δὸς μου δύναμιν καὶ μνήμην ἀπεριόριστον διὰ νὰ κατορθώσω νὰ τοὺς ἀριθμήσω!

Πρώτοι καὶ καλύτεροι εἶνε οἱ δραματικοὶ συγγραφεῖς τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος μετ' ὅλων τῶν συγγενῶν αὐτῶν.

Οἱ μεταφρασταί, οἱ παραφρασταί καὶ διασκευασταί διαφόρων δραμάτων καὶ κομωδιῶν μετὰ τῶν οἰκογενειῶν τῶν.

Οἱ διευθυνταί ἐφημερίδων, ἀρχισυντάκται, συντάκται, ρεπόρτερ, διευκρινισταί τῶν ἐφημερίδων, διανομεῖς, στοιχειοθέται, πισσταί καὶ μελανωτῆδες μετ' ἅπαντος τοῦ οἰκογενειακοῦ αὐτῶν δένδρου!

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ φόρου μετὰ τῶν γονέων καὶ συγγενῶν αὐτῶν, εἴτε ἐξ αἵματος, εἴτε ἐξ ἀγχιστείας.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ θεατρικοῦ μετὰ τῶν συγγενῶν αὐτῆς μέχρι δωδεκάτου βαθμοῦ!...

Αἱ οἰκογενεαὶ τῶν ἡθοποιῶν μετὰ τῶν συγγενῶν, φίλων, κομπάρσων κλπ. κλπ.

Οἱ κομωδιογράφοι τῶν ἡθοποιῶν μετὰ τῶν ὑποκριτῶν τῶν.

Αἱ οἰκογενεαὶ τῶν μουσικῶν καὶ τῶν διαφόρων ὑπαλλήλων τῶν θεάτρων.

—Οἱ ἱατροὶ τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἡθοποιῶν μετ' ὅλων τῶν ἀνόντων καὶ κατῶν.

τῶν συγγενῶν τῶν.

Ἄπαντες οἱ δανεισταὶ τῶν ἡθοποιῶν μετ' ὅλων τῶν συμπεθερολογίων τῶν. Καὶ τέλος οἱ ὁπωσδήποτε παρασπόντες ὑπηρεσίας εἰς τοὺς ἡθοποιούς ἀπὸ ἀμνημονεῦται χρόνων.

Αὗτοι ὅλοι οἱ ἐπισήμοι, ἡμιεπισήμοι καὶ ἰδιώται τζαμπατζήδες κατακλύζουν κατ' ἐκάστην ἐσπεραν τὰ θεάτρα, ὧν τὰ καθίσματα στενεύουν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς τζαμπατζήδων.

Ἀπὸ τὴν παράστασιν, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ ἐπιτυχία αὐτῆς, μένουν πάντοτε δυσωρεστικένοι, διὰ τὸν ἀλτρουιστικὸν λόγον, ὅτι, ἐπαναλαμβάνεται καὶ κουράζονται ἡ ἀγριάδων βλέποντες ἐπὶ ἡμέρας τὸ αὐτὸ ἔργον.

—Ἀκούς ἐκεῖ, ἀδελφε, νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὸ ἴδιο ἔργο!... Τὶ κατὰστασις εἶν' αὕτη; Πού θὰ περάσουν οἱ ἄνθρωποι τὴ βραδιά τὴν!

Κάτω λοιπὸν ὁ Σούδεραν, ὁ Ἰβεν, ὁ Δουμά, ὁ Σαίξπηρ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι βλάκες ἀνοστανάλατοι. Μὰ φορὰ νὰ τοὺς ἀκούῃ κανεὶς φτάνει καὶ περισσεύει. Νέα καὶ ἀπὸ νῦν ἔργα ἀπατοῦν οἱ ἀξιοίμοι κύριοι τζαμπατζήδες!

Διότι αὐτοὶ εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ θεάτρου.

Ἡ ἐπιδημία τῶν τζαμπατζήδων ἐν τούτοις δὲν εἶνε εὐτυχὴς ἐλληνικὴ ἐφεύρεσις. Εἶνε ἐφεύρεσις γαλλικὴ, τελειοποιηθεῖσα ἐν Ἑλλάδι.

Ἐν Γαλλίᾳ ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος μέχρι τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Μεγάλου, ἡ ἐν Ἑλλάδι ἐγγλυμιασθεῖσα φοβερὰ τῶν τζαμπατζήδων ἐπιδημία εἶχε λάβει φοβεράς διαστάσεις.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶχε ἐπικρατήσει ἡ συνήθεια νὰ εἰσέρχονται δωρεὰν εἰς τὰ θεάτρα πάντες οἱ ἀποτελούντες τὸν στρατιωτικὸν ὅλκον τοῦ Βασιλέως, ἀπὸ τῶν ἀντιπάλων ἀξιωματικῶν μέχρι τοῦ τελευταίου συμπατριώτου ἢ χοροφυλάκου!

Ὁ Μολιέρους, βλέπων τὸ ἀνυπόφορον τοῦ πράγματος, κατόρθωσε τὸ 1672 διὰ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' νὰ καταργήσῃ τὸ προνόμιον τῶν ἐπισήμων τζαμπατζήδων, ἀλλ' οἱ ἀξιόλογοι ἐκείνοι κύριοι, θεωροῦσαντες ἐαυτοὺς προσβεβλημένους, μετέβησαν ἐν σώματι εἰς τὸ θέατρον, ἐφόνευσαν τὸν θυρωρὸν, εἰσήλασαν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐθαλασσοποίησαν τὰ πάντα. Θὰ ἐπετιθέντο δὲ καὶ κατὰ τῶν ἡθοποιῶν, ἐὰν δὲν ἐπενεβρίανεν ὁ Μολιέρους, ὅστις, διὰ μελιχρὸν τρόπον, κατόρθωσε νὰ τοὺς ἡσυχάσῃ, ὑπομνήσας εἰς αὐτοὺς τὴν θέλησιν τοῦ Βασιλέως. Τοιοῦτοτρόπος ἐξηναγκάσθησαν καὶ οἱ ἐπισήμοι τζαμπατζήδες νὰ πληρώνουν ὅσους καὶ οἱ λοιποὶ θεαταί.

Ἀλλ' ἡ τάξις ἐπισήμων τζαμπατζήδων ἦτο ἡ τὸν αὐλικῶν, οἵτινες παρῆσαν εἰς τὰ θεάτρα μετ' ἀπάσης τῆς ἀκολουθίας τῶν, εἰς τὸν ποῦν ὅτε τὸ παρτὲρ ἐγέμινεν «ἀπὸ οὐράνῃ», κατὰ τὴν ἐκφράσιν τοῦ Σαρέλ, ἐν τῇ συγγράμματι αὐτοῦ «Maison des Jeux».

Κατὰ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Πόν-Σαρτρὸν πρὸς τινὰ φίλον του, κατὰ τὸ 1700 ὁ πρεσβυτέρης τῆς Σαβοῦας ἐξήγησε νὰ εἰσαγγῇ εἰς τὸ θέατρον δωρεὰν μετ' αὐτοῦ καὶ ὁλόκληρον τὸ προσωπικὸν τῆς οἰκίας του! ἀπὸ τοῦ γραμματέως του μέχρι τῶν παραμαγιστρῶν του!

Μετὰ τὴν Μολιέρους, ἕτερος διάσημος ἡθοποιός, ὁ Λεκαίν, ἐξήγησε ἐπὶ Ναπολέοντος τὴν κατάργησιν τοῦ προνομίου τῶν τζαμπατζήδων, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων εἶχε ὑπερῶς τῆς.

Εἰς τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ ρηθέντος ἡθοποιοῦ εὐρίσκειται λεπτομερὴς κατάλογος τῶν ἀξιολύμων κυρίων τζαμπατζήδων μετὰ τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν τίτλων αὐτῶν.

Εἰς τὰ αὐτὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ ὁ Λεκαίν σηαιοῖ ὅτι κατὰ τὸ 1768 ὁ ἀριθμὸς τῶν τζαμπατζήδων ἀνήρχετο εἰς 416!

Ὁ Ναπολέων, ἀπαντῶν εἰς τὴν ἀναφοράν τοῦ Λεκαίν, ἐνεργῶς διὰ δώδεκα χιλιάδας φράγκα ἐπὶ πλέον ἐπὶ τῆς τιμῆς τοῦ θεωρητοῦ του, διατάξας συνάμει ὅπως πάντες οἱ ὑπάλληλοι τῆς Κυβερνήσεως μνησθῶν ἀνάλογον τὸ παρᾶδειγμα του.

Ἀνεξαρτήτως τῶν τζαμπατζήδων, ὁ τῆρξον κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα καὶ πολλὰ πρόσωτα, τὰ ὅποια εἶχαν τὴν συνήθειαν νὰ μεταβαίνουσιν εἰς τὸ θέατρον ἐπὶ πιστώσει. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος ἤρουντο νὰ πληρώσῃσι, συγκατελέχθησαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἀξιολύμων χορείαν τῶν τζαμπατζήδων.

Σήμερον ἐν Γαλλίᾳ, ἐκτὸς τῶν δημοσιογράφων καὶ τῶν συγγραφέων, ἄλλοι τζαμπατζήδες, ἐκτὸς τῶν κλακέρ, δὲν ὑπόχουν τῆς.

Ἀλλὰ καὶ οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶνε μᾶλλον μισθοτοὶ παρὰ τζαμπατζήδες.

ΠΩΛ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

ΕΝΩ ΖΩΓΡΑΦΙΖΕ...

Ὁ ζωγράφος Γιάννης Φορλίνος σταμάτησε στὴν ἀκρὴ τοῦ βράχου, σιωπηλός. Μισόκλεισε τὰ μάτια νὰ ἰδῇ τὸ τοπίο, καὶ ἔξαφνα πῆρε τὴν ἀπόφασίν του, ἄφησε τὸ σάκκο του κατὰ γῆς, ἀναψε ἕνα σιγαρέττο, κάθισε στὸ βράχο, καὶ ἄρχισε νὰ περᾶτῃ προσεκτικώτερα.

Ἡ τοποθεσία τὸν ἐγούρευε. Ἦταν ἕνα κομμάτι θάλασσας, ποὺ ἔφτανε στὴν ἀμμουδιά, χρυσωμένο ἀπὸ πούλιες ποὺ χοροπηδοῦσαν. Παρέκει, ὁ βράχος, καὶ ῥυτίδα πεῦκα μεγάλα... Ὅπισθεν ὁ ῥόδιος οὐρανός...

Μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα, ὁ Γιάννης ἐθαύμαζε. Τὶ βλάκες, μουρμούριζε, ὅσοι δὲν στέκουν νὰ θαυμάσουν τὴ μοναδικὴ ἀρμονία αὐτῆς τῆς σκηνογραφίας!

Τέλος, ἀνοίξε τὸ σάκκο του, ἐβγαλε τὴν παλέττα του, σκόρπισε ἐπάνω νὰ νοπὰ χρώματα καὶ ἄρχισε νὰ ζωγραφίζῃ... Ζωγράφιζε μὲ μὰ ἄγρια χαρά... Σχεδὸν δὲν κινεῖτο στὴν ὁδόν... Τὰ πάντα μοσχοβισμένα μάτια του, παρατηροῦσαν τὴ φύσιν καὶ λὲς ὅτι τὰ μάτια του, ποὺ δὲν ἐβλεπαν τὴν εἰκόνα, εἶχαν στενὴν κοινωνίαν μὲ τὰ δάκτυλά του, ποὺ ἐσχεδίαζαν τὴν τοποθεσία. Τὸ χερὶ ἔτρεξε, ζωγράφιζε τὸν ὁρίζοντα μὲ τοὺς θεῖους χρωματισμούς του...

Τέλος σηκώθηκε καὶ ὁπισθοχώρησε ὀλίγα βήματα: —Καλὰ προχωρῶ, εἶπε, κυττώντας τὸ ἔργο του.

Καὶ κάθισε πάλι στὸ σκαμνὶ του.

Σημάδευσεν μὲ μὰ μαριὰ γοργμῇ, τὴ μακρυνὴ καὶ ἡσυχὴ θάλασσα, ὅταν ἐφαρμόστηκε ἀκούγοντας τὴν ἄμμο νὰ τρεῖξῃ πᾶσαν του. Ἐστράφη καὶ μὲ μὰ τὴν ἀπορροια, εἶδε μὰ γυναῖκα. Ὁραία ἡ ἀσχημὴ, νῆα ἡ γοργῇ, δὲν ἤξερε. Ὅταν ζωγράφιζε, καὶ μὰ βασίλισσα νὰ διάβαινε ἀπ' ἐμπρός του, δὲν θὰ τὴν πρόσεχε. Χωρὶς νὰ δώσῃ λοιπὸν καμμία προσοχὴ στὴ ξένη, ἄρχισε πάλι νὰ ἐργάζεται.

Ἐκείνη, ὡς τόσο νῆα καὶ πολλὴ ὥμορφη, σταμάτησε ὀλίγο παρῆκε καὶ κινεῖτο ἀπὸ τὴν εἰκόνα. Στὴν ἀκρὴ, μ' ὅλο τῆς τὸ ἐνδιαφέρον, ἐνόμισεν ὅτι πρόκειτο γιὰ κάποιον τυχαῖο ζωγράφου. Καὶ μὲ θάρρος, σίμωσε περισσότερο.

Τὸ Γιάννη δὲν τὸ ἔφερε νὰ παραστέκουν ἄλλοι στὴν ἐργασία του. Ὅς τόσο σιωπῆσε.

—Θέλει τάχα νὰ δειξῇ πὼς νοιώθει ἀπὸ ζωγραφικὴ, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Δὲν ὑπέθετεν ὅτι μποροῦσαν νὰ τὸν θαυμάζουν. Γιατὶ ἂν ἔτρεφε κίττι στὴν ἀξία του, ὅμως δὲν ἔτρεφε κίττι στὰς κρίσεις τοῦ κοινοῦ. Αἱ εἰκόνες τοῦ ἔμεναν ἀπολύτως. Ἀρα οἱ ἀγορασταί, κατὰ τὴν γνώμην του, δὲν τὸν ἐννοοῦσαν.

Ἦ νῆα, ἀφοῦ εἶδε τὴν εἰκόνα ποὺ προχωροῦσε ὥραϊα, ἔτριξε μὰ ματὰ στὸ ζωγράφου. Ἀπὸ τὸ πὺν ἄλλο ντυσμένο του, ἐνόησε ὅτι ὁ καλλιτέχνης δὲν ἐγνώριζε ἀκόμη τὴν δόξα. Καὶ συμμόντας περισσότερο, τοῦ εἶπε:

—Εἶνε θαυμάσιο, κύριε, αὐτὸ ποὺ ζωγραφίζετε. Ἐχει μέσα του τόσο φῶς! Δίνετε νῆα ζωὴ στὴν τοποθεσία.

Ἦ φράσις ἦρθε στὸ ζωγράφου καὶ σηκώνοντας τὰ μάτια, ἐθεώρησε χροὸς του νὰ ἐκφράσῃ εὐχαριστίας.

—Τὰ λόγια σας, δεσποινίς, εἶνε πολὺ ὑποχωρετικά, εἶπε στὴν ἀγνωστὴ. Ζωγραφίζω ἐκεῖνο ποὺ βλέπω καὶ ὅσο μπορῶ καλύτερα, ἀλλὰ πέτε το σὲ κρίσεις ποὺ ἀγ ράζουν εἰκόνας! Ποτὲ δὲν τοὺς ἀρέσουν οἱ δικές μου...

Καὶ μὲ τὸ νοῦ του, ἔλεγε γιὰ τὴ νῆα: —Τὶ ὁμορφὸ πλάσμα!...

—Ἀλήθεια, εἶπε ἐκείνη μὲ ματὰ μεγαλοχρὴ, σὰς μένουν ἀπολύτως τέτοια ἔργα; Καὶ ὅμως εἶνε ἐκτάκτως ὥραϊα!...

Ἦ φωνὴ τῆς εἶχε τόση ἀδολὴ εὐκρίνεια, ὥστε ὁ ζωγράφος, ποὺ ἀναισθητοῦσε στὰ θέληματα τῶν γυναικῶν, συνεκινήθη.

—Ζωγραφίζω, τῆς εἶπε μὲ ὕψος ἐγκάρδιο τώρα καὶ αὐτός, γιατί ἀγαπῶ τὴν τέχνην μου. Ἀλλὰ γιὰ νὰ κερδίσω τὸ ψωμί μου, ἀναγκάζομαι νὰ ἀναλαμβάνω ἐργασίες ποὺ ἀποστεροῦμαι.

Ζωγραφίζω γιὰ μόδες, γιὰ πινακίδες ἐμπορευμάτων...

Καὶ αὐτὸ: εἶπε ἡ νῆα δεικνύοντας τὴν εἰκόνα, αὐτὸ: κανεὶς δὲν τὸ θέλει;

—Ὅχι ποὺς δὲν θὰ τοιμοῦσατε νὰ μοῦ τὸ πῆτε... Ὁ Φορλίνος τὴν κινεῖτο τρυφερά. Τὰ μάτια τοὺς συναντήσαν. Καὶ ἐκεῖνη ἐσηκώθη ἀκόμη καὶ σιγανὰ:

—Τότε τὰ εἶπα ὅλα τοῦ πατέρα μου...

Ὁ ζωγράφος ἀπέβρεξε ἕνα φιλὶν στὰ τριανταφύλλια δάκτυλα ποὺ κινεῖτο καὶ ἐμψύχισε:

—Καὶ μὲ κινεῖτε τὸν ἐντυπωσιωμένο τὸν ἀνθρώπον!...

Καὶ ἐκείνη χαροπὴ τώρα, κυττώντας τὸν σὰ μάτια:

—Καλὰ σὰς τὸ εἶπα, ἐξηκολούθησε μὲ πανοῦργο χαμόγελο, ὅτι ἡ εἰκόνα σας θὰ σὰς ἐφέρειν τύχη...

—Βάλετε ἄσπρο ἐκεῖ, κύριε... —Ὅχι ἄσπρο, τῆς ἀπαντοῦσε μὲ ἐπιείκεια. Τὸ φῶς δὲν εἶνε ποτὲ ἄσπρο...

Τὸ ἔργο προχωροῦσε. Ἐνα πρῶτὸ ὁ ζωγράφος εἶπε στὴν τυχαία γυναικὶν του:

—Ἀφίρο τελειώνω.

—Ἀ! ὥραϊα. Καὶ ποῦ θὰ ἐκθέσετε τὴν εἰκόνα;

Τῆς ἔδωσε τὴν διεύθυνσιν τοῦ εἰκονοπωλείου.

—Θὰ ἰδῆτε, κύριε. Θὰ τὴν ἀκριβοποιήσετε τὴν εἰκόνα σας... Πόσο θὰ ζητήσετε γι' αὐτή;

—Δύο χιλιάδες...

—Δύο χιλιάδες! Μὰ εἶνε λίγα! Πληρώνετε μόνο τὸν κόπο σας. Ἐγώ, σὶθ θέσι σας, θὰ ζητήσω δέκα χιλιάδες...

Ἐκεῖνος γέλασε μὲ τὴ καρδίαν του καὶ τῆς ὑπεσέθη ὅτι δὲν θὰ τὴν τιμολογήσῃ, ὀλιγώτερο ἀπὸ πέντε χιλιάδες φράγκα.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ἡ ἐπισκεπτριά δὲν ἦλθε. Ὁ Φορλίνος ἦταν μεγαλοχρὴ καὶ συλλογιζόταν τὴ νῆα μὲ τὰ τόσο ὥμορφα μάτια.

—Μὴ τέτοια ἦθελα γιὰ γυναῖκα, συλλογιζόταν Ἀλλὰ ποῦ νὰ παντρευθῶ, ἐγώ, ποὺ ὅλη μου ἡ περιουσία εἶνε μὰ παλέττα μὲ λίγα χρώματα!...

Ἐπεδόθη πάλι στὴν ἐργασίαν του, ἀλλὰ συλλογιζόταν πάντα τὴν ἀγνωστὴν...

Ὅταν γυρίζοντας ὁ Φορλίνος, ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ φτωχικοῦ του δωματίου, πολλὴ παραξενεῦτηκε ποὺ βρῆκε ἐμπρὸς του τὸν κ. Μανζῶ, τὸν εἰκονοπώλη του.

—Τὶ συμβαίνει; τὸν ρώτησε.

—Κύριε Φορλίνε, τοῦ εἶπε ὁ ἔμπορος, ἡ εἰκόνα ποὺ μοῦ δώσατε γιὰ τὴν πούλησιν γιὰ πέντε χιλιάδες, πούληθηκε!

—Ἀ, μὰ! ξεφώνησε ὁ ζωγράφος μὲ δυσπιστία.

—Ναί, καὶ ἦρθε νὰ σὰς δώσῃ τὴν κάρτα τοῦ ἀγοραστοῦ σας, ποὺ ἐπιθυμῇ νὰ σὰς γνωρίσῃ.

ΓΑΥΡΥΧΑΤΟ ΔΙΣΟΝΗΜΑΤΙΚΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Σκέψου ότι υποπευδύθηκες έμένα, την
'Ισαβέλλα σου, ως άτιμον. Μου όφείλεις
συγγνώμη.

Περιμένω! Περιμένω!
ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ
Πέμπτη ώρα π. μ.

'Εκείνος προς 'Εκείνην,
Τό γράμμα σου μ' έκανε να λυπηθώ
πολύ.

'Αλλοίμονο! ποία θά εινε ή τύχη
μας; Μοί προσφέρεις την ευτυχία που
περιμένα σε όλη μου τη ζωή και την ευ-
τυχία αυτή δεν μπορώ να την δεχθώ.

'Ισαβέλλα! 'Ισαβέλλα! είσαι ευγενής
όπως κι' εγώ και γνωρίζεις ότι υπόσχε-
σαι που έδωθε προς τον Θεόν μίς κρα-
τεί για πάντα υποχρεωμένους.

Μή προσπαθής λοιπόν και μη επιμέ-
νης. 'Η υπόσχεσίς σου εινε πραγματική.
Δεν υπάρχει τίποτε άλλο για μίς, από
τό μέλλον αυτό στο όποιο μίς οδηγήσεν
ή μοίρα. Σ' πρώτη μου έδειξες τον δρό-
μον του Θεού. Σέ ακολουθώ και θά
φθάσουμε και οι δύο μαζί στο αυτό
για σένα και σ' για μένα κι' έτσι ζωή
ερωτα και τη θνητή ζωή.

Πή νομίζεις, πως λέγοντας αυτά, σ' αγαπώ λιγώτερο. 'Όχι. Σ'
αγαπώ όπως πάντα, τό ξέρω, αλλά σ' αγαπώ με δύναμη ανθρώπου
που εγγύρουν από τον τάφο.

Πιστεύε με λοιπόν 'Ισαβέλλ, όσο περισσότερο σ' αγαπώ, τόσο
περισσότερο θά επιμένω στην αντίληψή μου αυτή. Προς τι να ζή-
σουμε ένα δευτερόλεπτο στον κόσμο και να μη ζήσουμε αιώνια
κοντά στον Θεό;

'Αλλ' άκουσε τέλος κι' αυτό, ό μνηστή μου, σχετικάς με τα έμ-
πόδια που μίς παρουσιάζονται σήμερα. 'Η έξουσία που έχει τό
δικαίωμα να δεσμεύη, έχει και τό δικαίωμα να λύνη. Ούρβανός ό
'Η' εινε ό Πάππας, ή δε οικογένειά σου έχει ισχυράς σχέσεις στην
'Ιταλία. Κατόρθωσε να λύσης 'α δεσμά σου και την ημέραν αυ-
τήν, 'Ισαβέλλα, πές μου είμαι έλευθέρη... και τότε, τότε... ίσως...
να δεχθώ τας προτάσεις σου!... 'Αλλά θά γίνη αυτό ποτέ; 'Ω, δεν
τολμώ να πιστένω σε τόση ευτυχία, δεν μπορώ!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Δευτέρα ώρα μ. μ.

'Εκείνη προς 'Εκείνον,

Ναι, έχεις δίκαιον, δεν πρέπει να ταράξη τίποτε τη μελλοντική
ευτυχία μας. Δεν πρέπει να υπάρχει στη καρδιά μας ούτε φέβος,
ούτε τήνης συνειδήσεως. Ναι, σ' εκείνον που θ' άποτα-
νθώ, θά με άκούση, ναι, όσο κι' άσπλαγχνος άν εινε θά
με λυπηθώ. Σου ζήτησ' τρεις μήνες για να είμαι έλευθέ-
ρα. 'Αν στο διάστημα αυτό ή περισσότερά μου δεν σου
έχει φέρει τό διάταγμα της απολύσεώς μου από μονα-
χίς, τότε κάθε έλπίς χάνεται...

Τότε άφαιρώσου όπως κι' εγώ στο Θεό... ό! θά ζή-
λευα πολύ άν σ' έβλεπα άκόμη έλευθέρην, ένψ' εγώ
θά είμαι δεσμευμένη όπως τώρα...

Αίτιον θά φύγω. Πηγαίνω να ένεργήσω για την ευτυ-
χία μας...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΡΙΤΗ

Τετάρτη και μισή ώρα μ. μ.

'Εκείνος προς 'Εκείνην,

Πήγαινε και ό Θεός μαζί σου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Πρώ ή 'Ιουνίου 1638.

'Ε-είνος προς 'Εκείνην,

'Ενας μήνας πέρασε που έλαβα την τελευταίον σου
έπιστολή. Μήνας που δεν είδα την περισσότερά σου, μήνας
που δεν μου μίλησε κανείς για σένα, παρά μόνον ή κ ρ
διά μου.

'Η στιγμής έγιναν ώρες, ή ώρες ήμέρες και ή ήμέρες
χρόνια άα μπορέσω τάχα να υποφέρω δύο μήνες άκό-
μη; Ναι, γιατί δεν θά χάσω της έλπίδας μου παρά μό-
νον την τελευταία ήμέρα.

'Εγραφα την έπιστολήν αυτή χωρίς να γνωρίζω άν
θά την λάβης. Την έγραφα μόνον για να μάθης την
ήμέρα που θά χορηγήσθης ή θά ένωθούμε, ό 'Ισαβέ-
λλα, πως μόνον έσένα σκέπτομαι όλο αυτό τό διάστημα.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

22 'Ιουνίου 1638.

'Εκείνη προς 'Εκείνον,

Πέταξε, αγαπημένο μου περισσότερή,
πέταξε στον αγαπητό μου έραστή και
πές του πως ή παρακλήσεις του μ' έ-
προσέταψαν, πές του πως είμαι πειά
έλευθέρη, πές του πως είμαστε πειά
ευτυχείς.

'Ελευθέρη! 'Ελευθέρη! 'Ελευθέρη!
Δεν ξέρω από πού ν' άρχισω. 'Η ευ-
τυχία μ' έκανε τρελλή!

'Όπως γνωρίζεις, την ήμέρα που σου
έγραφα την τελευταία μου έπιστολή διεδόθη ή ευ-
τυχής είδησις ότι ή Βασίλισσα εινε έγκυος. 'Επί
τη ευκαιρία αυτή επρόκειτο να γίνουν τελετές και
ό Βασιλεύς και ό Καρδινάλιος θά έχάριζαν σε
πολλούς την κοινή τους.

'Αποφάσισα λοιπόν να πέσω στα πόδια του Καρ-
δινάλιου ό οποίος έχει μεγάλην ισχύν στα έκκλη-
σιαστικά ζητήματα της Ρώμης και να του ζητήσω την επέμβα-
ση του προς χάριν μου. Νά γιατί σου έζητήσα τριών μόνον μηνών προ-
θεσμία. Την ήμέρα που έγραφα, έφυγα με την άδεια της ήγου-
μένης μου. 'Αφησα τη περισσότερά μας σε μία φίλη μου μοναχή.

'Εφυγα 'Αν και έτρεχα να φθάσω ένωρίτερα, δεν τό κατάρθεσα
παρά μόνον ύστερα από δεκαεπτά ήμέρες.

'Ο Καρδινάλιος ήταν στο ύποστατικό του, στο χωριό Ρουβίλ.

Πήγα γρήγορα προς τα εκεί.

'Ηταν άρρωστος και δεν έδέχτο κανένα. 'Αναγκάσθηκα να κα-
τοικήσω στο χωριό και περιμένα. 'Εδωσα τ' όνομά μου στον πάτερ
'Ιωσήφ, τον γραμματέα του. Την τρίτη ήμέρα ό 'Ιωσήφ με
είδοποιήσε ότι ή Πανιερότης του ήταν έτοιμη να με δεχθώ.

'Η ευχάριστη αυτή είδησις μουδωσε φτερά. 'Η καρδιά μου χτυ-
πούσε.

'Ο πάτερ 'Ιωσήφ δεν έχει καρδιά τρυφερή, όπως λέγουν, άλλ'
δταν με είδε να λιποθυμώ με μόνην την ιδέα που νά δεσθώ μπρο-
στον καρδινάλιον, μου έδωσε άφαιρος λέγοντάς μου να του ζητήσω
ό, τι θέλω, γιατί ή περισσότερά σου ήταν κατάλληλη.

'Ω! ή ζωή μου και ή δική σου εξηρτάντο από ό, τι εγώ θά του
έλεγα.

'Ακολουθήσα τον πάτερ 'Ιωσήφ, χωρίς να βλέπω από τη ταραχή
και τη συγκίνηση.

Τέλος, στον κήπο, σε μία δενδροστοιχία και κάτω από ένα αγνό-
κλημα διέκρινα ένα άνδρα ξαπλωμένο πάνω σε μία πολυθρόνα.

'Ηταν ντυμένος μακρύ και λευκό μανδύα με κόκκινο κάλυμμα. Πλη-
σίασα και του έδωσα τό χέρι μου. Συγχρόνως έστριχχίχκα σ' ένα
δένδρο για να μη πέσω. 'Ετρεμα όλη!...

Την ταραχή μου αυτή την άντελήφθη ό Καρδινάλιος και μου
είπε:

—'Εμπρός! μιλάτε άφοβό, μη ταράττεσθε...

Δεν ξέρω τι τόν έκαμε να μαλακώση τη τρυφερά του
φωνή τόσο, ώστε να με γεμίξη αυτή, καθώς την άκουγα,
από έλπίδες.

Πήρα τέλος θάρρος και ρίχτηκα στα πόδια του.

'Εκαμε τότε νόημα στον πάτερ 'Ιωσήφ να φύγη. Αύ-
τός άπομακρύνθηκε για να μην άκούη, άλλ' όχι και να
μη βλέπη.

—Τί ζητείς από μένα, παιδί μου; ρώτησεν ό αρδι-
νάλιος.

—Κύριε, κύριε, μία χάρι από την όποιαν εξαρτάται
όχι μόνον ή ζωή μου, αλλά και ή σωτηρία μου.

—Τό όνομά σου;

—'Ισαβέλλα δε Λωτρέκ.

—'Α! ό πατέρας σου ήταν πιστός ύψηκος του
Βασιλέως. Δυστυχώς όμως τον έχασα.

—Ναι, κύριε. Μου εινε λοιπόν εύκολο να ζητήσω μία
χάρι εις μνήμην του πατρός μου.

—'Αν ζούσε θά του έκανα ό, τι ζητούσε. Λέγε, λοι-
πόν, τί επιθυμείς;

—Κύριε, καθιερώθη.

—Τό θυμόμολ. Και τί επιθυμείς τώρα; Μήπως
μετενόησες για την άπόφασή σου; 'Εβαρύνθη;

—'Ω! κύριε, είμαι πολύ δυστυχής;

—Μετανόησες λοιπόν; 'Ετσι εινε

—Κύριε, του λίγο, ήμουν δεκαοκτώ έτών τότε και
αγάπη'α ένα άνδρα, ό όποιος απέθανε. 'Ο θάνατός του
μ' έκανε τρελλή, δεν ήξευρα τί έπαρτα.

—'Εγέλασε και μου είπε:

—'Α! και τώρα που είσαι είκοσιεσσάρων έτών έγι-
νες φρόνημη!

('Ακολουθεί)

ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ

Ελδοποιούνται οι φίλτατοι συνεργάται, ότι δέον να συνοδεύουν
τά έργα των με 3 δραχμών δικαίωμα κρίσεως.

Κους Κους Α. Γεωργατζήν και Εύάν. Εύαγγελινόν, 'Αγ. Γεώργιον
Νηλείας Βόλου: 'Ελήφθησαν 72 δραχμαί και ενεγράφητε συνδρομη-
ταί. Πρέπει να στείλετε άκόμη 8, διότι ή έτησία συνδρομή εινε
80 δραχμαί. Φ. Δελινόν, Ρ. Ρ. Καλλιθέαν: Τό «Μπουκέτο» δεν
δημοσιεύει ιδιαίτερα άναγνωστών, εινε σοβαρόν περιοδικόν. Να πε-
ράσετε να πάρете τό αντίτιμον της δημοσιεύσεως. Η Δηλήνη: Τόν
'Φαίτην» πρέπει να τόν ξαναστείλετε να τόν δώμε, γιατί
δεν υπάρχει πλέον. Τό βιβλίον του Φωτιάδου δεν υπάρχει στην ά-
γορά. 'Αν πέση πουθενά θά τό έχουμε ύπ' όφην και θά σ' το άγο-
ράσουμε. Πρέπει να μίς σταλή έδώ τό βιβλίον του Λαμαρτίνου.
Και θά φροντίσουμε να σ' ες ευχαριστήσωμεν. Για τό ενδιαφέρον
σας ύπερ του «Μπουκέτου» ευχαριστούμεν. Τό κοινόν μίς υπεδέ-
χη τόσον ένθουσιωδώς, ώστε τό περιοδικόν μίς απέκτησε τ ρ ι-
π λ α σ ι α ν των άλλων κυκλοφορούν και θά βελτιούται συνεχώς
και θά γίνη φίλος κάθε οικογενείας, παντός φιλανθρωπιστήν... 'Αντ.
Μήτρου: Πολύ καλή υπόθεσις, αλλά όχι και τόσον επιτυχώς έκτελε-
σμένη. 'Εφ' όσον λοιπόν έχετε ταλέντο, προσέχετε περισσότερο. 'Ο
πείθος λόγος εινε δυσκολώτερος της ποιήσεως και ό θρίαμβος συνε-
πώς του διηγηματογράφου μεγάλος. 'Ελπίζουμε ότι στο μέλλον θά
λάβωμεν έργα σας τελειότερα. Γ. Ζώραν: Καθώς είδατε έδημοσιεύ-
την. Πολύ σ' ευχαριστούμεν και περιμένουμε κι' άλλα. 'Αγγ. Α.
Τρεβάν: Δεν είδατε άπάντησιν στα Κάρτ Ποσταλ; 'Αν δεν είδα-
τε—θά είδη. Κάμετε έν ταύτη περιπτώσει τόν κόπον να μίς τό
στείλετε εκ νέου. Ευχαριστούμεν. Γ. Βόσαν: 'Ελήφθη. Στείλτε
μίς, αλλά και προσεκτικά γραμμένα. Γ. Μόδρη: 'Ελήφθησαν, ευχα-
ριστούμεν. Κρίσεις εις τό προσεχές.

Θ. Σενίδη: Σ' ευχαριστούμεν πολύ για τα καλά σας λόγια.
Τό «Μπουκέτο» εινε ευτυχές να έχη φίλους ως ύμεις. Τό πεζόν ποιή-
μα όχι τόσον επιτυχές. 'Ανάγκη να μελετήσετε προηγουμένως σχε-
τικά λογοτεχνήματα. 'Αφού μάλιστα, ως μίς γράφετε, είδατε πολύ
νέος, έχετε καιρόν άρκετόν προς μελέτην. Κ. Τριανταφύλλου:
Πολύ—πολύ σ' ευχαριστούμεν. Γραμμάδα, όχι επιτυχημένην δυ-
στυχώς. Α. Μακρή: Τό ανέκδοτον κλιό και θά δημοσιευθώ. 'Αντ.
Δανάδη: 'Ελήφθησαν. Θά τα διαβάσουμε και θά σ' άπαντήσω-
μεν. Φ. Κονιδάκη: Πολιμημάτα όχι όσον πρέπει καλό. Διαβάστε
λυρικήν ποιήσιν και γράφετε έχοντες ως παραδείγματα τούς γνω-
στούς ποιητάς μας.

Θ. Σαράνη: 'Ελήφθη. Κρίσεις εις τό προσεχές φύλλο. Ευχα-
ριστούμεν θερμώς δι' όσα έγράφατε για τό «Μπουκέτο», Γ. Παπαί-
ωνιον: Σ' ευχαριστούμεν για τα καλά σας λόγια. Τό πρώτο ποιή-
μά σας όχι άπολύτως καλό. Τό δεύτερο εινε πολύ γνωστό δημό-
δες άσμα, περιλήφθεν εις πλείστας συλλογάς, συνεπώς δεν θεωρού-
μεν άναγκαίαν την δημοσίευσίν του. 'Ηλ. Καραλλάν: 'Όχι δημο-
σιέυσμον. 'Εν τούτοις θεωρούμεν καθήκον να σ' ες ποίμε, πως έ-
χετε ταλάν, πάθος και ρεαλισμόν. Λίγη περισσότερη επιμέλεια
χρειάζεται μόνον.

Είς πάντας τούς λοιπούς συνεργάτας μίς θ' άπαντήσωμεν εις
τό προσεχές.

Κους Κους Ι. Γιαννακόπουλον, Φάρσαλα Θεσσαλίας, Π. Δανδου-
νόν, Μανωλάδα 'Ηλείας, Α. Εσπομπον, Αγατ ά Εγυρίε, Χρι-
στοδουλόπουλον, λοχίον, Δ' Σύνμα Ν. 'Ορεσιτιάδα, Σ. Μπουρδού-
λην, Φουρφουρά 'Αμαρίου, Εύραν 'Αρζόγιου, Καβάλλαν, κ. 'Ολγαν
Πυλαρινού, Φωκάρδον, Ι. 'Ιωαννίδην, Θεογίνην, Ι. Τικέλλην, Σκα-
λόχορι Μυτιλήνης, Φ. Διαμαντοπούλου, Πέτραν Λέσβου, Δ. Κρά-
λην, Πέτραν Α. Καλαμίτιν, Πέτραν, Δ'νίδα 'Αθανασιάδου, Πέ-
τραν, Μ. Ζεντιν, Πέτραν, Δ'νίδα Καλ. Μπαλάνη, Πέτραν, κ. Όδρα
νιν Ζαφειράκη, 'Ιταρού, Πέτραν, Δ'νίδα Μ. Κράλλη, Πέτραν, κ.
Μ Κομνηνού, Πέτραν, Σύλλογον Κυριών και Δ'νιδων Πέτραν,
Δ'νίδα 'Αναν 'Ελευθεριάδου, Πέτραν, Σ. Τσακίρλήν, Πέτραν,
Δ. Ζεντιν, Πέτραν, Δ'νίδα Λάδραν Παράπη, Πέτραν, Δ'ν'δα Κατί-
ναν Κρασά, Πέτραν, Δ'νίδα Πολυξένην Βαλάνη, Πέτραν, Κ. Πα-
τιάν, Πέτραν, Μαριάν Λάζου, Πέτραν, Ν. Θεοδόπου, Πέτραν, Β.
Τσούπελλαν, Καλλονήν, Ε. Χρηστοφίδην, 'Αγ. Παρασκευήν Μυτι-
λήνης, Χ. Τσογatzήν, 'Αγ. Παρασκευήν Μυτιλήνης, Χ. Γαλανόν,
'Αγ. Παρασκευήν Μυτιλήνης, Π. Καλομεράν, 'Αγ. Παρασκευήν Μυ-

ΣΤΙΧΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Μάννα μου τόν λησμόνησα
έκείνον π' αγαπούσα,
τόν έξασα και τώρα πειά
σαν πρώτα που πονούσα
Ποτέ μου, μάννα δεν πονώ
και δεν άναστανάζω
κι' ούτε μέ πιάνει ή ντροπή
έξω σαν τόν κυττάζω.
Μά άχ μαννούλα μου καλή,
όταν βρεθώ στη βρύση
σ' εκείνη που ξεθάρρεψε
αυτός να με φιλήση,
Ντρέπομαι, μάννα μου, γιατί
θαρρώ ή βούση κρένει
και λέει στις άλλες κοπέλιές:
—'Διέστε τη φιλημένη!» Γιάννης Μπακάλης

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

'Η διεύθυνσις του «Μπουκέτου», εκτός του περιοδικού αυτού,
τό όποιον έδωκεν εις τό κοινόν, τέλειον από πάσης άπόψεως, μη
φεισθεύσα κόπον και έξόδον, πρόκειται να προσφέρει ήδη εις τόν
λαόν και έτέραν σειράν εκλεκτών άναγνωσμάτων, μοναδικών εις τό
είδος των. Θ' άρχισή δηλαδή καταρτίζουσα «Βιβλιοθήκη» του
«Μπουκέτου» διά μηνιαίων εκδόσεων, εκλέγουσα προς τό τό άριστα
των έργων των γνωστότερων έσόνων και 'Ελλήνων συνεργατών. Ούτω
θά εκδίδεται εις τόμος τόν μήνα, περιλαμβανόν έν αυτοτελές μυθι-
στόρημα, εκλεκτόν και αξιαναγνωστόν.

Οι άναγνώσταί μίς, οι επιθυμούντες ν' άποκτήσουν τά έργα
της «Βιβλιοθήκης» του «Μπουκέτου», δύνανται να έγγραφον προς
τούτο συνδρομηταί, καταβάλλοι τις τμήνον, εξαμηνίον ή έτησίαν
συνδρομήν. 'Η συνδρομή θά ειναι 120 μόνον δραχμάς δι' έν έτος
και άνάλογος διά τας τριμηνίας και εξαμηνίας. Οι συνδρομηταί μίς
θά λαμβάνουν τακτικώς κάθε μήνα τό βιβλίον των. 'Ανεύθεσμεν
προς τούτο εις γνωστούς λογίους και μίς μεταφράζον τά πλέον
γοητευτικά έργα της παγκοσμίου φιλολογίας. Αι εκδόσεις μίς θά
ειναι πολυτελείς και κομψόταται. Αι συνδρομαί δέον ν' άποστέλ-
λωται εις τά γραφεία μίς. Τοιούτοτρόπως θ' άποκτήσετε όλοι,
απλήν τον «Μπουκέτου», και μίαν σειράν θαυμασιών έργων, καταρτι-
ζόντες εκλεκτήν βιβλιοθήκην. Τό πρώτον έργον θά εκδοθώ τόν 'Ιούλιον.

Δεν πρέπει λοιπόν κανείς να χάση αυτήν την ευκαιρίαν. 'Ολοι
οι άναγνώσταί μίς πρέπει να έγγραφον συνδρομηταί της «Βιβλιο-
θήκης» του «Μπουκέτου». Θά δεχόμεθα άκόμη και μηνιαίας συνδρο-
μάς. 'Αποστέλλετε σύντομα την συνδρομήν σας διά να άρχίσετε λαμ-
βάνοντες από τόν πρώτον μήνα τας εκδόσεις του «Μπουκέτου», αι
όποιαί θά εινε μοναδικαί.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Κους Κους Η. Βερίκιον, Ξενοδοχείον Πάλλας, 'Ενταύθα (έτη-
σία), Π. Σταυρία νόπουλον, Θεσσαλονίκης 25 Πειραιά, (τοίς ήμος).
'Αλ. Μπαζάνον, οδός εκκλησιών. Λαμία (τοίς ήμος). Δ. Κωνταντι-
νίδην, 'Εξωνάιον 5 Πετρούλανα, (εξαμηνίως). Εύδοτην Γροντσε, Γραφεία
Χαυριάου και Κανελλοπούλου, Σταδίου 33 'Ενταύθα (έν βιβλίον). Χ. Ζαχαριάδου, Θεογίνην (εξαμηνίως). Γ. Κον'όδον, Θήραν
(δι' ένα βιβλίον). Κ. Μπενάκη, Θεογίνην (τοίς ήμος). 'Ελήφθη τό
αντίτιμον και ενεγράφητε συνδρομηταί εις την «Βιβλιοθήκη» του
«Μπουκέτου».

ΔΗΛΩΣΙΣ

'Επειδή πολλοί τών έν τώ έξωτερικώ 'Ελλήνων μίς παρακα-
λούσαν να άρίσωμεν την συνδρομήν του έξωτερικού εις δραχμάς, υπο-
σχεόμενοι έθώρας έγγραφάς, δηλούμεν ότι από 1ης Δεοόστου (και
τούτο διά λογιστικούς λόγους) καταργούμεν τας έγγραφάς εις λί-
ρας, δολάρια, φράγκα και λιρέτας, και δόζουμεν την συνδρομήν
μ ό σ ο ν εις 120 δραχμάς τό έτος. 'Ελπίζομεν ότι οι έν 'Αμερικήν
Αγγύπην, 'Αγγλία, 'Ιταλία και άλλαχού δημοκρείς, θά έπωφεληθώσι
της μοναδικής αυτής ευκαιρίας και θά άπευθώσιν να έγγραφώσι
συνδρομηταί εις τό «Μπουκέτο».

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Η ΚΑΤΗΡΣΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Προκειμένου να γίνη την μετα-προσεχή Δευτέραν, 4ην Δεοό-
στου 5—6 μ. μ. ή κλήρωσις, προς άπομνήν των βραβείων εις τούς
επιτυχόντας λύτας τού διαγωνισμού τών αλχημικών, καλούμεν τούς
επιθυμούντας να συμμετάσχουσι, όπως προσέλθωσι κατά την ώραν
αυτήν εις τά γραφεία μίς. Δίκνα 7.

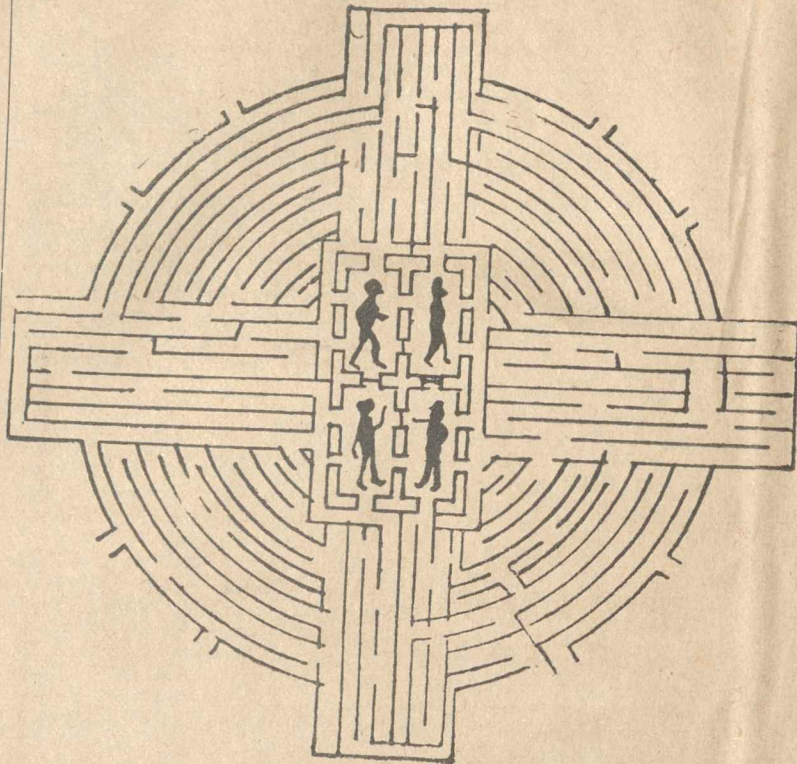
Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Υ. Γ. Τα βραβεία, άγορασθέντα και εδρασκόμενα εις τά γραφεία
μίς, θά δοθούν άμέσως.
τιλήνης, Παλ. Μαλωλάκη, 'Αγ. Παρασκευήν Μυτιλήνης, Χ. Κο-
σταντινέλην, 'Αγ. Παρασκευήν Μυτιλήνης, Μ. Χρηστοφίδην, 'Αγ.
Παρασκευήν Μυτιλήνης, 'Αλ. Σαράνη, 'Αγ. Παρασκευήν Μυτιλή-
νης, Β. Γεωργακόπουλον, Χαϊκάλι Μισσηνίας, έλήφθη τό αντίτιμον
και ενεγράφητε συνδρομηταί.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΑΣ

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

Ο κατωτέρω διαγωνισμός είναι ενδιαφέρον και διασκεδαστικός, καθώς θα λήξει. Πρόκειται λοιπόν περί τεσσάρων Ελλήνων αξιωματικών αεροπόρων, οι οποίοι κατά τον τελευταίο Μικρασιατικό πόλεμον έπεσαν αιχμάλωτοι εις χείρας του Κεμάλ, ο οποίος, φοβούμενος μη του διαφύγουν, λαμβάνει απάνθρωπα μέτρα έναντι των. Τους μεταφέρει λοιπόν εις τὰ βάθη της 'Ασίας και τους κλείει μέσα στο φρούριο αυτό, στον λαβυρινθο αυτόν, ένα σε κάθε κελί του. Πρόκειται περί παλαιού 'Αραβικού φρουρίου λαβυρινθώδους, ως βλέπετε, και πολύπλοκου.

Και τώρα άπαιτούμεν από τους αναγνώστας μας να προσπαθήσουν πάση δυνάμει, να ελευθερώσουν τους τέσσαρας αεροπόρους μας. Πρέπει δηλαδή καθένας εξ αυτών να τραβήξει δικό του δρόμο για να βγεί απ' το κελί του. Να μη περάσει δυο φορές από τον ίδιο δρόμο. Να μη βυθιστεί σε δρόμο απ' τον οποίο επέστρεψαν άλλοι τις τών συντρόφων τ.υ. Να βγεί έκαστος από δική του έξοδο... Πόσοι δε είναι δυνατόν να δραπέτευσουν; και οι 4 ή όλοι γυρωτεροι; Ίδου το ερώτημα! Θα κατορθώσετε λοιπόν να ελευθερώσετε τους αεροπόρους μας; Να σας δοίμε...

Οι άποστέλλοντες τας λύσεις των, άς σημειώγουν καθαρά επί του σχεδίου με το μολύβι ή μελάνι το δρόμο που πήρε έκαστος δραπέτης. Θα άποστέλλεται, ένοσιέται, το ίδιο το σχέδιον και όχι αντίγραφον, με πενήντηκοντα λεπτών γραμματόσημα, ως δικαίωμα συμμετοχής. Θα βραβευθούν όσοι άπελευθερώσουν τους περισσότερους των 4 αιχμαλώτων, τηρούντες, φυσικά, και τους όρους του διαγωνισμού. Λύσεις γίνονται δεκτοί μέχρι τέλους Ιουλίου.

Θά διενεργηθή δε εν τέλει κλήρωσις, παρουσία πολλών άθληταίων λυτών, καλουμένων προς τοιο και θα βραβευθούν πέντε των λυτών.

Ο α' θα λάβη ένα λαιμοδέτην «Φαράω» εκ του καταστήματος άδελφών Χρυσικοπούλων.

Ο β' ένα μαντηλάκι «Φαράω» μεταξύινον εκ του καταστήματος ό «Κόσμος».

Ο γ' ένα κονδυλοφόρον τελειοτάτου συστήματος εκ των περιεχόντων και μελανοδόχην εκ του καταστήματος Πάλλη.

Ο δ' ένα έγγλέζικον σουγιάν.

Ο ε' το «Μπουκέτο» δωρεάν επί τριμηνίαν. Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΑΣ

«Όσοι εκ των λυτών δεν συνοδεύουν την λύσιν με 50λεπτον είδοποιούνται ότι δεν λαμβάνονται υπ' όμιν αι λύσεις των.

Κους Κου: Β. Γκρέστην, τέρμα 'Αχαρνών, ένταυθα, Α. Εύστρατιάδην, Σόλωνος - Λυκαβητοί, ένταυθα, Α. Χατζήν, 'Αλαμάνας 17, Πάτρως, 'Αδαμαντιαν Παπαδέα, Εφριπίδου 31, νταυθα, Γ. Δ. 'Αναγνωστάκουλον, Νοσοκομείον Βούλας, ένταυθα, Γ. Κωστόπουλον, Καλαβρύτων 26, Πάτρως, Λιλικών Ξανθοιυδάην, Θρασυβούλου 12, ένταυθα, Ζή. Πρωτοπαπάν, Βούλαν, Κ. Φωτιάδην, Διονυσίου 'Αρεοπαγίτου, ένταυθα, Γ. Κοκολάνην, 'Αγ. Δημητρίου 150, Θεσσαλονικην, Ν. Μπιστάκη, Τσιμισχί 2, ένταυθα, Τ. Θεοδοιυδην,

Κεντο, Πρακτ. 'Εφημερίδων, Θεσσαλονίκη, 'Αναστ. Νοβαρίδην, Πλούτωνος 7, ένταυθα, Δημ. Τσόχαν, 'Αριστείδου 10, Π. 'Ανδρ. Εδδοτατιάδην, Κιάτον Κορινθίας, Σέρρα Δήμητρα Ρ. Ρ. Πειραιά, Ν. Γεννηματάν, 'Αγ. Παύλου 8, ένταυθα, Α. Χριστοφόρου Ρ. Ρ., Πειραιά, Μπαδίκ, 'Ακτι Μιαούλη 56, Πειραιά, Μ. Έμμη Π. παδογιαννη, Σόλωνος 18, ένταυθα, Α. 'Αδαυίδην Σινοικία Β. οδού, Θεσσαλονικην, Α. Μπ. Ξάνου, Ρ. Ρ., Λαύσαν, Τασίαν Μ. οδού, Σατωβραϊάδου 27, Πάτρας, 'Αντιγόνη Σακκη, Μυτιλήνη, Εύαγ. Πα. τελίδην, Κουντουριώτου 96, Πάτρως, Γ. Ν. Μωρίδην, οημάχη Φωγίλα 3, ένταυθα, Σ. Καλλιπολίτην, Γ' Σεπτεμβρίου 2, ένταυθα, Β. 'Ασκληπιάδην, Σολωμού 53, ένταυθα, Γ. Γεωργίου, Ζηζιάρω Μεσσηνίας, Κοΰλαν Σ. οδού, 'Ιωακείμ 12, Κορινθίην, Π. Χρηστίδην, άνδυπολοισιόν, Θεσσαλονικην, 'Αν. Γαλιήν, Πορταριάν Βόλου, Δ. Παπαδημητρίου, Δράμ. γ, 'Ιριγιάν Μπαρδέση, 'Αμαρούσιον Κ. 'Ιωαννίδην, Ρ. Ρ., Δεδεαγιάς, Γ. Γεωργιάν, 'Εθνικήν Τράπεζαν, ένταυθα, Ν. Γεβαλιάν, Ρέθυμιον Κρήτης, Μιχ. Ψαρόφ, δεκανία 17ου συντάματος, Ξάνθην, Χρόν. Κανελλόπουλον, Λαμία, Δ. 'Αθανασόπουλον, 'Αγ. Σοφίας 60, ένταυθα, Κ. Παπαδόπουλον, Δελφωόγρη 61, Πειραιά, Θ. Κωνσταντινίδην, Πετρόλανα, ένταυθα, Δ. Μπερκετήν, 'Επικτήτου 8, Παγκρατίου, 'Αριστ. Βουζούκον, έναντι 'Αγ. Γούφωνος, ένταυθα, Μιχ. Μεντινιάδην, 'Αγρίνιον, Μιχ. Χατζημυχάλην, Θεσσαλονικην, Κ. Γεωργιάδην, 'Αθηνάς 30, Θεσσαλονικην, Δ. Κοντομήτρον, Έννατας 263, Θεσσαλονικην, Γ. Θεοδοιυδην, Πειραιώς 5, ένταυθα, 'Ηώ Δεδεαγιάς, Πειραιώς 4, ένταυθα, Α. Μαλκόν, ένταυθα, Τ. Σουριδην Ρ. Ρ., ένταυθα, Εδωγ. Φαλιάν, Χαλκίδα, Α. Κυριακού, Λίμνην Εβόλου, Σ. Δημητριάδην, Κ. οδού 18, Πειραιά, Ε. Παπαπεριώλην, Πρέβεζαν, Φ. Παπαδοκαλοπούλον, Μεληγαλά, Α. Τυμπέογλου, Σταδίου 31, ένταυθα, Γ. Σεινιδάλαν, Δελφωόγρη 14, ένταυθα, Μ. Μ. Βαθύ, Γ. Παπαγγέλην, Τήνον, Ν. Κουσιάνην, Ρ. Ρ., ένταυθα, Χ. 'Αθανασοίλην, Πάτρως, Β. Γούργαν, 'Ερμού 18-20, ένταυθα, Ν. Ρικιλήν, 'Αγ. Μάρκου 23, ένταυθα, 'Ερ. Πόττην, Ρ. Ρ., ένταυθα, Ν. Φιλεμίνην, 'Αμμοσούσιον, Δ. Σγουρδέλην, Πάτρως, Π. Πολιτοπούλον, Ρ. Ρ., ένταυθα, Γ. Καταίαν, Μανωλάδα, Σ. Τεταίνην, Νοσοκομείον 27, Πάτρως, Χ. Βαρθολομίου, Μπάστα Κολωνίου, Γ. Δούκαν, Λαύσαν, Β. Δασαλοπούλου, Δαυίλου 20, ένταυθα, Γ. Παπαθανασίου, Κερατέαν, Α. Βενιτέλον, Τομαζή 66, Πειραιά, Γ. Φωτίου, 'Αρόχον Λεβαδείας, Γ. Παπαδογιάννην, Μνησίον Γάλλου, Πειραιά, Α. Σταυρίδην, Μυτιλήνην, Κ. Πατεράκη, 'Αγ. Δημητρίου 2, ένταυθα, Τ. Παπαγεωργιάδην, Αισχύλου 17, ένταυθα, Ε. Καραπεριώλην, 'Ηράκλειον Κρήτης, Εύαγ. Παπαροδόγρου, Λίμνην Εβόλου, Σ. Σατηριάδην, Κιλκίς, Π. Καλιντζόπουλον, Παναγιώτισσαν Καλαβρύτων, Σ. 'Ορολογίαν, Πλατείαν Λεωκού Πύργου, Θεσσαλονικην, Γ. Σέμπον, Πάτρως, Ν. Π. Τριών, Κηρύκου 124, Πειραιά, Γ. Κωστόπουλον, ένταυθα, 'Αο. Φλώρον, 'Ιωάννα, Χ. Λάγρογην, Κατοχήν Λεωκάς, Μ. Ζωζώνην, δεκανία Φρουραρχείου, Δεδεαγιάς, Δ. Γ. Σουρτζον, 'Αδριανού 23, ένταυθα, 'Αλέξ. Μελισσιόσην, Κοζάνην, Γ. Παπαδόπουλον, 'Αμαλιάδα, Δέσποιαν Κλαδίλλη, Βουραράν, Μυτιλήνην, Χαλ. Τρόπον, Ξάνθην, Ν. Μουστήν, Πάτρως, Β. Παλεκάνον, 'Αταλάντην, Φιγην Πασαλίδου, Καβάλλαν, Σ. Ζαφειριάδην, 'Αλεξανδροπούλην, Εύαγ. Κομνηνέλην, 'Υπάλληλον, Πόρ γ, Πάτρην Τζιώραν, Κ. Βαλλαν, Δέσποιαν και Νικολάον Ν. Νιόνη, 'Ηράκλειον Κρήτης, Χ. Μυστίλογλου, 'Ηράκλειον Κρήτης, Γ. Ντεσκούλον, Κουντουριώτου 90, Καβάλλαν, Ε. 'Αμοργίλιο, Σαλατιλέρ 113, Ξάνθην, Γ. Βαφειάδην, 'Αλεξανδροπούλην, Μ. Καλλιπολίτην, Γ' Σεπτεμβρίου 28, ένταυθα, Χαρίκλειον Παπαδάκη, Παλλάδος 17, ένταυθα, Μ. Τζιάναν, 'Αναγύρων 12, 'Ένταυθα, Γ. Κωνσταντινίδην, Πλατύ, Β. Πίττον, Σόλωνος 51, ένταυθα, Ν. Νικολαΐδην, οδός Νικολάου, Καλλιθέαν, Παν. Μαντογιάν, ένταυθα, Χ. οδού Ρόζον, Ληφόρων, Φ. Λαοόδαν, Πετρεϊά 16, Πειραιά, Γ. Καλύβαν, 'Ιπποκράτους 58, ένταυθα, Χ. Ευστρεπιάδην, Ξάνθην, Α. Θεοδοιυδην, 'Ερμού οδού 24, Θεσσαλονικην, Β. Εδδοτατιάδην, Καλλιθέαν, Μ. Σαπουνίδην, δεκανία, 'Επικτήτου VII Μεσαρχίας, Κομοτηνήν, Δ. Στυμφαλίδην, 'Εκμισλητάς, ένταυθα, Γ. Ζαφειρίου, Μακεδονίας 2, ένταυθα, Δ. Βέζον, Λάππα Πατρών, Γ. Πασιωάννου, 'Αμμοσούσιον, Γ. Κοκιάπουλον, Λινοποριάν Κορινθίας, Χ. Κανελλόπουλον, Λαμία, Γ. Λαομήν, Κερατέαν 'Αττικής, Θ. 'Ακπρογιώσαν, Νομικού 12, ένταυθα, Η. Κοκιάπουλον, Λυκοποριάν Κορινθίας, Εθολικην Πατ. οδού, 'Ελεούσης 11, ένταυθα, Γ. Παπαδόπουλον Ρ. Ρ., Κομοτηνήν, Μ. Θεωλή, 'Αλεξανδροπούλην, Χ. Δασογιάνην, Χαρακοπιό Μεσσηνίας, Francois-Xavier E. Stoumfolle Ρ. Ρ., ένταυθα, 'Αννιν Πατρινοί, Κουντουριώτου 111, ένταυθα, 'Ηλ. Μωροτάπουλον, 'Αλκιβιάδου 86, ένταυθα, Ν. Τζιόν, 'Ιωάννινα, Κ. Κορνηλιήν, Ρ. Ρ., 'Ιωάννινα, Π. Σταυρίαν, Νεωκοριόν 37, ένταυθα, Γ. Λεοντιάδην, Τσακίλωφ 33, ένταυθα, Δημ. Παπαπέτρον, 'Εδουάρδου Λδ 2, ένταυθα, Σ. Ζαφειρίδον, Πύλης 7, ένταυθα, Π. Πανώριον, 'Αγ. Λουκάς Σίμων, Σ. Φράγκου, ΧΠ Δημογ. αν, Δράμαν, Δ. Σακελλαρίου, Κορδίσαν, Θεσσαλίας, Δημ. Κάφραν, Κορδίσαν Θεσσαλίας, Νίκαν Φωνά, Κέκρυον, 'Αημάκων Σάγγιαννην, Θήρας 13, ένταυθα, Δ. Θεοχαρίδην, Θεσσαλονικην, Γ. 'Αηροίαν, Ξάνθην, Δ. Κάστην, 'Ιωάννινα, 'Αγ. μύδην, Σταδίου 63, ένταυθα, Δ. Τραϊφόρον, Δίοπον, Νάσταδην, Εδδ. Πολιτην, ύπολ)πτην, Πειραιά, Ν. Νικολόπουλεν, 'Αγ. ολάου 88, ένταυθα, Ν. Πάτσιον, Λάριαν, 'Αλέξανδρον Φωτιάδην, ένταυθα, Γ. Μπουρλάν, Σέρρας, Ζ. Πικουλάκην, άνδυπολο γίν πετιζοί, Γκιουρεκίς, Χ. Ναχην, Θιασούλου 20, ένταυθα, κ. 'Ιωαννδην, Ρόμβης 16, ένταυθα. Λύσεις ελήφθησαν.

Ε. Μ. ΤΡΑΓΑΚΗΣ

ΣΑΠΩΝΟΠΟΙΕΙΑ-ΕΛΑΙΟΥΡΓΕΙΑ

ΑΛΕΥΡΟΜΥΛΟΣ ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΣ

ΕΞΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΑΦΑΙΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΟΣΜΗΣ

ΤΟΥ ΕΛΑΙΟΥ, ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ, ΚΛΠ.

ΠΛΩΜΑΡΙΟΝ-ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΕΛΛΑΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΕΜΜΑΤΡΑΓΑΚΗΣ-ΠΛΩΜΑΡΙΟΝ

Ε. Μ. TRAGAKIS

SAVONNERIES - HUILLERIES

MOULIN DE FARINE A VAPEUR

EXTRACTION ET DESODORISATION

D'HUILE DE SULFURE ETC.

PLOUMARI-MYTILENE

GRÈCE

TÉLÉGRAMMES:

ΕΜΜΑΤΡΑΓΑΚΙΣ-ΠΛΩΜΑΡΙ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΠΛΕΚΤΩΝ ΕΠΙΠΛΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΑΘΟΠΟΙΤ'ΑΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΣΕΡΓΑΚΗ

ΟΔΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ & ΠΙΜΠΟΝΑ

(ΟΠΙΣΘΕΝ ΑΓ. ΕΙΡΗΝΗΣ)

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΕΚΔΟΤΑΣ

ΒΙΒΛΙΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Κ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΘΕΝΤΑ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝΤΑ

ΔΙΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΩΝ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΕΚΔΟΤΕΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΟΤΙ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΠΑΡΕΑΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΝΑ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΟΥΝ

ΜΕ ΤΑΧΥΤΗΤΑ ΚΑΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΝ

7 ΔΕΚΑ 7

ΤΑ ΩΡΙΑΙΟΤΕΡΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΧΡΥΣΟΥ ΠΛΑΤΙΝΗΣ
ΚΑΙ MEDAILLES ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΧΡΥΣΟΧΟΪ'ΑΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΠΟΥΛΑΚΗ
ΘΗΣΕΩΣ 18

Την μεγαλυτέραν συλλογήν ύφασμάτων και μεταξωτών δια γυναικεία φορέματα, δια τὰ λευκά είδη δια προίκας, ψιλικά, είδη πολυτελείας, κριτεί πάντοτε το κατάστημα

Γ. Α. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΜΟΥ 117 ΠΛΑΤ. ΚΑΡΝΙΚΑΡΕΑΣ

ΑΡ ΤΗΛ. 13-75

ΚΑΠΕΛΛΑ ΚΟΡΣΕΔΕΣ

ΠΑΠΟΥΛΙΑ

ΕΡΜΟΥ 64 ΑΘΗΝΑΙ

ΡΑΦΕΙΟΝ Ο 'ΣΥΡΜΟΣ',
Ν. ΚΟΥΔΟΥΜΝΑΚΗ
ΟΔΟΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 71 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΩΣΪΣ
ΕΚΘΕΣΙΣ

Τών παρ' τής κυρίας

ΚΑΛΙΩΝΗΣ Ε. ΛΕΚΟΥ

Κομισθέντων έξ Παρισίων Modelles Γυναικείων Πύλων

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΟΜΒΡΕΛΛΩΝ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ & ΘΕΟΦΙΛΟΥ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΤΕΡΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΑΘΗΝΑΙ. Οδός Αίολου και Ευριπίδου.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΕΣ AND THEOPHILOS

MANUFACTURERS OF UMBRELLAS

THE OLDEST AND BIGGEST FACTORY IN GREECE

ATHENS, Eolus and Euripides Street

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ:

Γ. ΙΑΤΡΟΥ
ΘΗΣ. ΔΗΜΑΡΧΣ
ΜΙΧ. ΒΥΛΑΜΠΙΟΣ
ΛΕΩΝ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
ΑΛΕΞ. ΚΟΥΡΥΖΗΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

Α. ΔΙΟΜΗΔΗΣ

ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

Ι. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ (ΠΕΙΡΑΙΩΣ)

ΑΛΕΞ. ΚΡΙΒΙΖΗΣ

ΔΗΜ. ΚΑΛΥΒΑΣ

ΣΠΥΡ. ΠΑΠΑΦΡΑΓΚΟΣ

ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: ΜΕΓΑΛ'ΔΗΣ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

ΔΡ.

20.000.000

ΑΠΘΕΜΑΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ

»

175.00.0000

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

»

2.400.000.000

*Εκδοσις τραπεζικῶν γραμματίων.
Προεξοφλήσεις.
Δάνεια καὶ ἀνοικτοὶ λ)σμοὶ ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρηματογράφων.

Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ ἐμπορευμάτων.
Δάνεια ἐνυπόθηκα χρεωλυτικά καὶ εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμὸν.

Δάνεια πρὸς δῆμους, λιμένας καὶ ἕτερα νομικά πρόσωπα δημοσίας τάξεως.

Δάνεια πρὸς γεωργούς καὶ κτηματίας.

*Υπηρεσία τῶν εἰς χρυσῶν καὶ τραπεζικῶν γραμματίων Ἐθνικῶν Δανείων καὶ Δανείων Ἐθνικῆς Τραπέζης.

*Ἀγορά καὶ πώλησις συναλλάγματος ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ (ἐπὶ Γαλλίας, Ἀγγλίας, Ἰταλίας, Ἀμερικῆς, Ἑλβετίας, Ἰσπανίας καὶ λοιπῶν χωρῶν) καὶ χρυσῶν νομισμάτων.

*Εκδοσις καὶ πληρωμὴ ἐπιταγῶν, ἐντολῶν καὶ πιστωτικῶν ἐπιστολῶν ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ.

*Ἀγορά καὶ πώλησις συναλλάγματος καὶ χρηματογράφων διὰ λογαριασμὸν ἀνταποκριτῶν.

Εἰσπραξίς συναλλαγμάτων, φορτωτικῶν κ.λ.π.

Καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ λογαριασμοὶ γόρου εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς συναλλάγμα ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Καταθέσεις ἐπὶ προθεσμίᾳ εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς συναλλάγμα ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Καταθέσεις εἰς Ταμιευτήριον.
Φύλαξις χρηματογράφων.

Καταθέσεις ἐν ὄψει:

α) Εἰς δραχμάς	2	ο) ἔτησις
β) Εἰς συνάλλαγμα		
*Επὶ Ν. *Υόρκης (δολάρια)	3 1/2	ο) ἔτησις
*Επὶ Λονδίνου (λίρας Ἀγγλίας)	4 1/2	ο) ἔτησις
*Επὶ Παρισίων (φράγκα)	3 1/2	ο) ἔτησις
*Επὶ Ἰταλίας (λιρέττας)	2 1/2	ο) ἔτησις

Καταθέσεις ἐπὶ προθεσμίᾳ:

α) Εἰς δραχμάς		
Κατάθεσις διαρκείας 6 μηνῶν	2 1/4	ο) ἔτησις
Κατάθεσις διαρκείας ἐνὸς ἔτους	2 1/2	ο) ἔτησις
Κατάθεσις διαρκείας 2 ἐτῶν	3	ο) ἔτησις
Κατάθεσις διαρκείας 4 ἐτῶν	3 1/2	ο) ἔτησις
Κατάθεσις διαρκ. 5 ἐτῶν καὶ πλέον	4	ο) ἔτησις
β) Εἰς συνάλλαγμα ἐπὶ Ν. *Υόρκης (δολ.) ἐπὶ Λονδίνου (λ. Ἀγγλίας) ἐπὶ Παρισίων (φράγκα)		
Κατάθεσις διαρκείας 6 μηνῶν	1 1/2	ο) ἔτησις
Κατάθεσις διαρκείας 1 ἔτους	2	ο) ἔτησις
Κατάθεσις διαρκείας 2 ἐτῶν	2 1/2	ο) ἔτησις
Κατάθεσις διαρκείας 4 ἐτῶν	3	ο) ἔτησις
Κατάθεσις διαρκ. 5 ἐτῶν καὶ πλέον	4	ο) ἔτησις

Καταθέσεις Ταμιευτηρίου:

α) Εἰς δραχμάς (μέχρι Δρ. 5000)	4	ο) ἔτησις
β) Εἰς συνάλλαγμα		
*Επὶ Ν. *Υόρκης (δολ.) μέχρι λ. σ. 1000	4	ο) ἔτησις
*Επὶ Λονδίνου (λ. Ἀγγλ.) μέχρι σ. 200	4	ο) ἔτησις
*Επὶ Παρισίων (φράγκα) μέχρι Φρ. 5000	4	ο) ἔτησις
*Επὶ Ἰταλίας (λίρα) μέχρι λ. σ. 5000		ο) ἔτησις

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΕΘΝΟΤΡΑΠΕΖΑ